

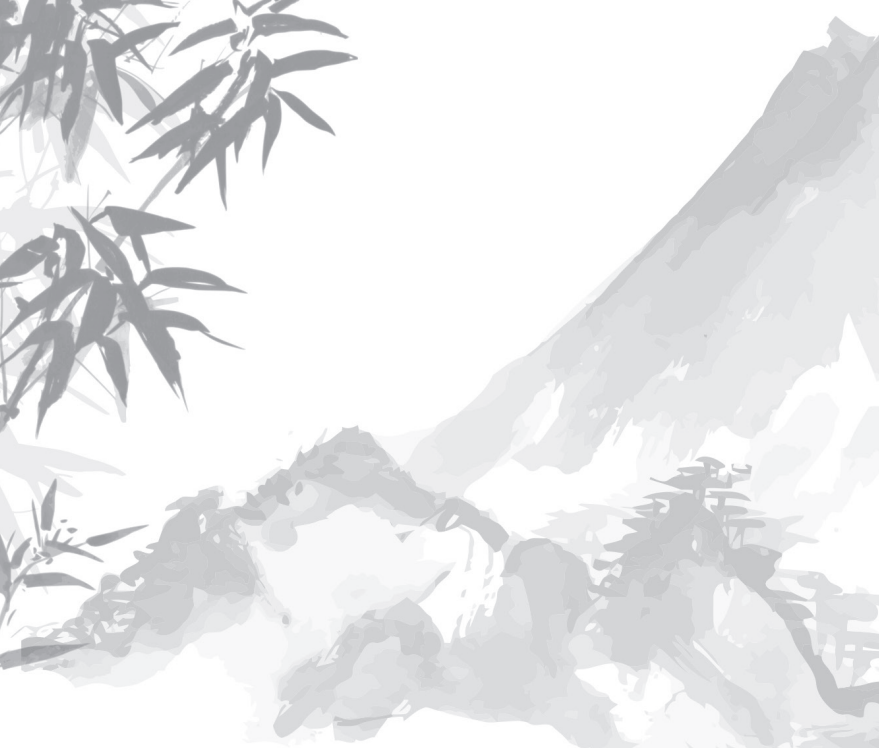

บท

ที่

๑

เศษเสว

‘เทพมารอหังการ’ เป็นนิยาย YY¹ แนวฮาเริ่มเรื่องหนึ่ง

พูดอย่างเป็นรูปธรรมหน่อย ‘เทพมารอหังการ’ เป็นนิยายชายฟินแนวผู้ฝึกวิชาเซียนปราบภูตผีปีศาจที่ยาวสุดๆ พระเอกมีดัชนีทองคำ² เก่งจนผิดมนุษย์มนา มีสาวในฮาเริ่มจำนวนหลักร้อย ตัวละครสาวๆ ทั้งเรื่องพากันหลงรักตัวเอกชนิดหัวปักหัวปำ

ไม่มีนิยายแนวฮาเริ่มเรื่องไหนในปีนี้จะร้อนแรงเท่าเรื่องนี้อีกแล้ว!

ลั่วปิงเหอซึ่งเป็นตัวเอกในนิยายมิได้มาแนวหลงอ้าวเทียน³ หรือแนวเศษฟินแต่อย่างใด แต่กระนั้นก็ยังฮิตในหมู่นักอ่านบนเน็ตชนิดยอควิวเป็นล้านๆ จนก่อให้เกิดกระแสการเขียนนิยายแนว YY เลียนแบบนับไม่ถ้วน แต่ลั่วปิงเหอมาสายดาร์ก

ก่อนลงเอยด้วยการเป็นพระเอกสายดาร์ก ชีวิตลั่วปิงเหอประสบชะตากรรมอันรันทมมาก่อน

ข้างล่างนี้ก็ให้เส้นหยวนนักอ่านผู้รู้สึกจริงจังของนิยายเรื่องนี้ตัดเนื้อหาส่วนที่เป็นฉากแฟนเซอร์วิสออก แล้วสรุปเนื้อเรื่องที่ยาวเป็นล้านตัวอักษรออกมาเป็นเรื่องย่อสั้นๆ ดังนี้

‘ลั่วปิงเหอพอถือกำเนิดก็ถูกพ่อแม่ทอดทิ้ง เขาถูกห่อด้วยผ้าขาว วางในถังไม้แล้วปล่อยให้ลอยไปตามน้ำ

¹ นิยาย YY ย่อมาจากคำว่า 意淫 (Yiyin) หมายถึงนิยายที่เต็มไปด้วยฉากเช็กโกลดโชน

² ดัชนีทองคำ หมายถึง ตัวช่วยสารพัดเช่น อาจารย์เก่งกาจที่คอยช่วยเหลือ ทักษะพิเศษ สกิลเป็นอมตะ และอาวุธพิเศษของพระเอก

³ หลงอ้าวเทียน ใช้เสียดสีนิยายที่ตัวเอกเก่งกาจ เขาชนะอุปสรรคได้ง่ายๆ มีที่มาจากนิยายจีนเรื่อง ราชนันย์อหังการ 帝霸 ส่วนแนวเศษฟิน คือตัวเอกไม่ฉลาด ปรากฏพรสวรรค์ ไม่มีความถนัดด้านใดเป็นพิเศษ แต่กลับเคราะห์ดีประสบเหตุเกือหนุนหรือพบเจอของวิเศษ ชะตาชีวิตจึงพลิกผันประสบความสำเร็จ

วันที่เห็นบ๊อบนาหวที่สุดของฤดูเหมันต์ ชาวประมงคนหนึ่งเก็บเขาขึ้นมาได้จากแม่น้ำ เขาจึงไม่แข็งตายก่อนวัยอันควร ด้วยเหตุที่เขาลอยมาตามแม่น้ำแล้วอีกทั้งเป็นช่วงที่น้ำในแม่น้ำล้นจับตัวเป็นฝ่าน้ำแข็งบางๆ เขาจึงได้ชื่อนี้มา

วัยเด็กเขาเร่ร่อนอยู่ข้างถนน กินไม่อิ่ม สวมใสไม่อุ่น มีวัยเด็กที่แสนจะรันทด ต่อมาหญิงซุกผ้าของตระกูลเศรษฐีเห็นว่าเด็กคนนี้น่าสงสาร ทั้งตัวนางเองก็ไม่มีลูก จึงเก็บเขาไปเลี้ยงราวกับลูกแท้ๆ ของตัวเอง สองแม่ลูกยากจนข้นแค้น ต้องอาศัยบ้านเศรษฐีคุ้มกะลาหัวและถูกกลั่นแกล้งรังแกสารพัด

สภาพวัยเด็กที่ต้องอยู่อย่างกระเสือกกระสนเป็นปมสำคัญที่ส่งผลให้ลั่วปิงเหอเมื่อเปลี่ยนเข้าสู่ด้านมืดจึงมีนิสัยบิดเบี้ยว ชอบพินผอยหาตะเข็บ นิดหน่อยเป็นต้องเอาคืน ปากสนทนายิ้มแย้ม แต่ในใจคิดสังหารไปแล้วพันตลบ

เพื่อใจกินเนื้อเย็นชนิดหนึ่งถ้วย เขายอมทนรับการทุบตีของเหล่าคุณชายน้อยในบ้าน แต่สุดท้ายก็ยังสายไปก้าวหนึ่งอยู่ดี ไม่ทันเอาใจไปให้แม่บุญธรรมได้ชิมสักคำก่อนที่จะลาโลกไป

ต่อมาด้วยโชคชะตาฟ้าลิขิต ลั่วปิงเหอจับพลัดจับผลูได้รับเลือกให้เข้าสำนักขางฉงยงชาน อันเป็นหนึ่งในสี่สำนักผู้ฝึกวิชาเซียนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในยุทธภพ และเข้าเป็นศิษย์ในสังกัดเส้นชิงชิวเจ้าของฉายากระบี่ชิวหย่า (ธำรงไว้ซึ่งความสง่างาม)

ลั่วปิงเหอยังหลงเข้าใจว่าจากนี้ไปชีวิตของเขาจะเข้ารูปเข้ารอยได้เสียที แต่นึกไม่ถึงว่าเส้นชิงชิวกลับเป็นพวกหน้าไหว้หลังหลอก ต้าซ้ออย่างถึงที่สุด เส้นชิงชิวอิจฉาพรสวรรค์อันไร้เทียมทานของลั่วปิงเหอ ในใจนึกกริ่งเกรงลูกศิษย์ที่นับวันวิชาฝีมือมีแต่จะก้าวหน้ารวดเร็วกว่าตนก้าวกระโดด จึงคอยหาโอกาสเหยียบย่ำทุกที่ที่เหยียบย่ำทุกทาง กระทั่งศิษย์ร่วมสำนักก็พา

⁴ ปิง แปลว่า น้ำแข็ง เหอ แปลว่า แม่น้ำ

กันดูถูกเขา

ฝึกวิชายุอยู่หลายปี กล้ากลืนความอับยศถึงที่สุด นับเป็นชะตาชีวิตที่แสนจะโคกเศร้าเคล้าน้ำตาอีกเรื่องหนึ่ง

ลั่วปิงเหอฝ่าพินหนทางที่เต็มไปด้วยขวากหนามอย่างยากลำบากจนกระทั่งถึงวัยสิบเจ็ด ในที่สุดก็มาถึงงานชุมนุมครั้งยิ่งใหญ่ในโลกของผู้ฝึกวิทยุพรตวิชาเซียนที่จัดขึ้นทุกสี่ปี ระหว่างงานชุมนุมนี้เองที่ลั่วปิงเหอถูกเส้นชิงชีวลอบทำร้าย จนตกลงไปในรอยต่อระหว่างภพมารกับภพมนุษย์ - ห้วงอเวจี และนี่คือจุดเริ่มต้นอย่างแท้จริงของเรื่อง

ลั่วปิงเหอไม่เพียงไม่ตาย กลับได้พบสุดยอดกระบี่พิเศษ 'ชินหมั่ว' (จิตมาร) ของตนในห้วงอเวจี และได้รับรู้ชาติกำเนิดของตัวเอง

ว่าที่แท้ลั่วปิงเหอเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของราชภพมารกับหญิงมนุษย์สายโลหิตของมนุษย์และสายโลหิตอันเก่าแก่ของมารบรรพกาลที่ตกจากสวรรค์จึงไหลเวียนอยู่ในกายของเขา 'เทียนหลงจวิน' พ่อแท้ๆ ของเขาถูกสะกดไว้ได้ภูเขาสูง ไม่อาจหลุดออกมาได้ชั่วชีวิต ส่วนแม่แท้ๆ นั้นเป็นศิษย์ของสำนักผู้ฝึกวิชาเซียนระดับแถวหน้า เนื่องจากนางลักลอบมีความสัมพันธ์กับเผ่ามารจึงถูกขับออกจากสำนัก หลังคลอดลั่วปิงเหอก็เสียชีวิตเพราะตกเลือด ก่อนสิ้นใจนางปล่อยบุตรชายแรกเกิดของตนเองลงจากเรือน้อย นี้เองจึงทำให้ลั่วปิงเหอมีโอกาสรอดชีวิตมาได้

ลั่วปิงเหอใช้กระบี่ชินหมั่วปลดผนึกโลหิตมารบนร่างของตน หุ้มเทฝึกฝนอยู่ในห้วงอันมืดมิดจนบรรลุวิชาชั้นสูงอย่างยากพบพาน ก่อนหวนคืนสู่สำนักขางฉงขานอีกครั้ง

จากตรงนี้เอง ที่จิตใจของลั่วปิงเหอค่อยๆ เปลี่ยนเข้าสู่ด้านมืดโดยไม่เหลียวหลังนับแต่บัดนี้

ศัตรูในวันวานไม่มีแม่สักรายที่ไม่จบชีวิตด้วยน้ำมือเขาอย่างสยดสยอง ต้องรับทัณฑ์ทรมานอย่างแสนสาหัส ลั่วปิงเหอใช้กลอุบายและวิธี

ตบตาสารพัดรูปแบบที่นับวันก็ยิ่งชำนาญ ไม่ว่าจะตีสองหน้า ตลบตะแลง
 ลอบแทงข้างหลัง ค่อยๆ หลอกผู้คนให้ตายใจ จากนั้นก็ยึดอำนาจแล้วก้าว
 ขึ้นเป็นผู้นำ ก่อนรุมโลดตีจนกลายเป็นคลื่นยักษ์ที่ถาโถมขึ้นฟ้า เรื่องราว
 ดำเนินไปโดยที่ด้านมืดของลัทธิขงจื้อเหอรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เขากลับไปสืบทอด
 ตำแหน่งราชาแห่งภพมาร แค่นั้นยังไม่หนำใจ เขาเริ่มเช่นฆ่าสังหารผู้คนของ
 สำนักผู้ฝึกวิชาพิชิตวิชาเซียนใหญ่ๆ ทั้งหลายในภพมนุษย์ ใครก็ตามที่ต่อต้าน
 เขา เป็นต้องถูกกำจัดชนิดถอนรากถอนโคน

สุดท้ายลัทธิขงจื้อเหอเทพมารแห่งยุคในตำนาน ผู้รวบรวมอาณาจักรสาม
 ภพให้เป็นหนึ่ง ก็ได้ครอบครองฮาเร็มที่มีสาวๆ เป็นร้อย ให้กำเนิดลูกหลาน
 'ไม่มีที่สิ้นสุด'

“นักเขียนเฮงชวย! นิยายเฮงชวย!”

นี่คือประโยคสุดท้ายก่อนจะสิ้นลมของเสียนหยวน

นึกภาพชายหนุ่มดีๆ คนหนึ่งที่ยอมเสียเงินค่าสมาชิกวีไอพีเพื่ออ่าน
 นิยายบนเว็บอย่างถูกต้องตามกฎหมายเช่นเขา พอพบว่านิยายที่มุ่งมันจะ
 อ่านให้จบก่อนตาย กลับเป็นนิยายแนวฮาเร็มที่หลอกเอาเงินผู้อ่านชนิด
 อ่านจบแล้วโกรธจนถึงกับชนชี่ซันแทบหายใจไม่ออก แล้วจะไม่ให้เขาตำ
 หนัได้อย่างไร

ผู้เขียน 'เทพมารอหังการ' คือ เซียงเทียนต้าเฟยจี⁵ (ชื่อกว่าซันสวรค์)

แคเห็นชื่อไอดีนี้ ก็เหมือนมีรังสีแห่งความลึกลับกระแทกใส่หน้าแล้ว
 วิธีการเขียนอย่างกับนักเรียนประถม พลัดตปวยๆ เต็มไปหมด เสียนหยวนรู้สึก
 ละอายด้วยซ้ำที่จัดให้นิยายซึ่งเขียนมั่วซั่ว โคร่งเรื่องชี่หมูชี่หมาของนักเขียน
 พรรคนี้ให้อยู่ในนิยายแนวผู้ฝึกวิชาเซียน

คุณเคยเห็นผู้ฝึกวิชาเซียนที่ขึ้นมาแข่งถนัดทั้งวันไหม เคยเห็นผู้ฝึกวิชา
 เซียนที่ฝึกถึงขั้นปู้⁶ แล้วยังต้องกินต้องนอนอีกไหม คุณเคยเห็นนักเขียนคน
 ไหนบ้างที่บางครั้งแม้แต่ลูจี้กับหยวนอิงซึ่งเป็นระดับฉานก็ยังเอามาสลับกัน

⁵ เซียงเทียนต้าเฟยจี เป็นคำสแลงหมายถึง “ช่วยตัวเอง” ของผู้ชาย

⁶ ปู้ก็คือภาวะที่ไม่ต้องกินอาหาร ร่างกายก็อยู่ได้ คล้ายๆ กับอิมทิพย์

มัวไปหมด

เวลาอยู่ต่อหน้าตัวเอก ไอคิวของตัวละครทุกตัวในเรื่องราวกับถูรัศมีของไอ้เวรตะไลนี้เขมือบหายไปหมด โดยเฉพาะเจ้าอาจารย์ของลั่วปิงเหอ 'เส้นชิงชิว' ผู้นั้น เรียกได้ว่าปัญญาอ่อนขั้นหนัก เป็นหลักฐานชัดในหมู่คนความหมายในการคงอยู่ของตัวละครตัวนี้ก็เพื่อรนาที่ตายโดยแท้ เพียงแต่รนาที่ตายเองไม่สำเร็จ กลับถูกพระเอกจับฆ่าทิ้งเสียก่อน

แล้วทำไมเส้นหยวนจะต้องอ่านนิยายแบบนี้ แถมยังอ่านจนจบด้วยละนี่

อย่าเข้าใจผิดนะ เส้นหยวนไม่ใช่พวกชอบหาทุกข์ใส่ตัว และนี่ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เขาแสนจะเจ็บไขเป็นที่สุด

นิยายเรื่องนี้ผูกเงื่อนปมไว้แน่นไม่ถ่วง ชุดหลุมทิ้งๆ ขว้างๆ มันทั่วทั้งเรื่อง ทุกอย่างล้วนเป็นปริศนายุ่งเหยิงตั้งตุงนังไปหมด แต่สุดท้ายก็หาอะไรมาคลี่คลายไม่ได้สักอย่าง!

ล่อเสียคนอ่านกระอักเลือดสาตกระจายเต็มท้องฟ้าเลย

ทำไมพวกหญ้าามห้ศจวรรษหายาก ไอ้สถวิเศษ และสาวงามถึงหาได้เกลื่อนกลาดจนดูไม่มีค่า ทำไมท่าทางและบทพูดของพวกเขาตัวโกง ไม่ว่าจะตอนรนาที่ตายเองหรือตอนถูกกำจัดจนถึงแก่ความตายถึงได้เป็นสูตรสำเร็จตายตัวเหมือนๆ กันหมด

น้องๆ หนูๆ คนสวยที่บอกว่าจะรับเข้าฮาเริ่มตกลงแล้วไปอยู่ไหนกันเอ้อ ช้ามตรงนี้ไปก่อนก็ได้ แล้วไอ้มือสังหารที่ก่อคดีสยองไปหลายคดีนั้นตกลงแล้วเป็นใครกันแน่! ไหนจะตัวละครที่มีชื่อเสียง บอกว่าเก่งกาจเหลือเกินเหล่านั้นสุดท้ายแล้วเอ่ยถึงทำไมไม่ทราบ เพราะอะไรจวบจนท้ายเรื่องแล้วก็ไม่เห็นโผล่ออกมาสักคน

พี่เซียงเทียน พี่เพยจี พี่ๆ เรามาคุยกันหน่อยได้ไหม กลบ! หลุม! หน่อย! เกอะ!

⁷ หลี่เทียนอี่เป็นลูกชายนักร้องดัง หนึ่งในคนร้ายก่อคดีฆาตกรรมโทรมหญิงปี 2013

เส้นหยวนรู้สึกโกรธเสียจนฟันคั่นซี่ขึ้นมาเลยทีเดียว
 ในความมืดอันไร้ที่สิ้นสุด เสียงคอมพิวเตอร์สังเคราะห์ดังขึ้นที่ข้าง
 นูเขา

『รหัสเปิดการใช้งาน ‘นักเขียนเฮงชวณินยายเฮงชวณ’ ได้กระตุ้นให้
 ระบบทำงานโดยอัตโนมัติ』

“ท่านคือผู้ใด”⁸ วิธีการออกเสียงเหมือนเว็บแปลภาษาของกูเกิลเลย
 เส้นหยวนมองไปรอบๆ รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังล่องลอยอยู่ในที่ว่าง
 คล้ายโฮโลแกรม มีดสนิทชนิดมองไม่เห็นนิ้วทั้งห้า ส่วนเสียงนั้นดังมาจาก
 ทุกทิศทาง

『ขอต้อนรับเข้าสู่ระบบ ระบบนี้พัฒนาขึ้นมาจากแนวคิดที่ว่า you-
 can-you-up , no can- no- BB⁹ เราหวังว่าจะมอบประสบการณ์ที่ดีที่สุดให้
 แก่ท่าน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าระหว่างการเก็บเกี่ยวประสบการณ์ ท่านจะ
 ได้รับความสำเร็จตามที่ต้องการ สามารถปรับปรุงแก้ไขนยายเฮงชวณให้เป็นไป
 ตามที่ท่านปรารถนา จนกลายเป็นวรรณกรรมชั้นสูง คลาสสิกมีระดับ หวังว่า
 ท่านจะได้รับความเพลิดเพลินอย่างเต็มที่』

ท่ามกลางความวิงเวียน เสียงของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้นข้างหู “...ศิษย์
 นื่อง? ศิษย์นื่องได้ยื่นที่ข้าพูดหรือไม่”

เส้นหยวนพลันรู้สึกตัว ตั้งสติและพยายามฝืนเปิดเปลือกตาอัน
 หนักอึ้งอย่างยากลำบาก ภาพที่อยู่เบื้องหน้าเหมือนดอกไม้ใบไม้ยับหมื่น
 ปลิวคว้าง ผ่านไปสักพักจึงค่อยๆ ซ้อนทับรวมเป็นหนึ่ง ปรากฏเป็นภาพที่
 ชัดเจนขึ้น

⁸ ประโยค “ท่านคือผู้ใด” เป็นสำนวนภาษาแบบโบราณ ที่เส้นหยวนพูดออกไปแบบนี้ เพราะเป็นปฏิกิริยา
 หลังจากเจอเสียงสังเคราะห์ของระบบ ด้วยประโยคนี้เป็นประโยคสนทนาที่มักปรากฏในเกมจีน เพื่อเป็นการ
 แสดงบุคลิกของเส้นหยวนว่าเป็นคอมเกม

⁹ you-can-you-up , no can- no- BB เป็นภาษาอังกฤษสไตลิ่ง หมายถึง คุณทำได้คุณลงมือ ถ้าทำ
 ไม่ได้ก็ไม่ต้องพูดมาก

เขานอนอยู่บนเตียงหลังหนึ่ง

มองขึ้นไป เห็นม่านผ้าโปร่งสีขาวยาว เพดานเตียงทั้งสี่มุมนั้นแขวน
ตุ๊กหอมงามประณีต

มองลงไป เห็นตัวเองสวมชุดชาวแบบโบราณ พัดกระดาษเล่มหนึ่ง
วางพิงอยู่ข้างหมอน

มองทางซ้าย ชายหนุ่มในชุดดำแบบเสวียนตวน¹⁰ ผู้หนึ่งหน้าตาหล่อ
เหลาอย่างยิงนั่งอยู่ข้างเตียง กำลังมองมาด้วยสีหน้ากังวล

เส้นหยวนหลับตา ยื่นมือพรวดไปหยิบพัดดำมัจฉู¹¹ เล่มนั้นแล้วคลี่
ออกโบกเบาๆ เพื่อไล่เห็งอเย็นขึ้นบนศีรษะออกไป

ในดวงตาของชายหนุ่มมีแววปีติยินดีวาบขึ้น ก่อนถามเสียงนุ่ม “ศิษย์
น้องนับว่าพ้นเสียที บนร่างมีตรงไหนไม่สบายหรือไม่”

เส้นหยวนตอบอย่างระมัดระวัง “ไม่มีปัญหา”

คำพูดนี้มีปริมาณข้อมูลแฝงอยู่ค่อนข้างมาก เขาพยายามลุกขึ้นนั่งทั้ง
ที่ยังมีเนิง อีกฝ่ายเห็นดังนั้นก็นยื่นมือมาช่วยพยุงหลังให้เขานั่งพิงกับหัวเตียง

นิยายแนวเกิดใหม่ทะลุมิติของเว็บจิงเตี้ยน¹² นี้เขาอ่านมามาก
เส้นหยวนเคยคิดเอาไว้ว่าหากวันหนึ่งเขาตื่นขึ้นมาแล้วพบตนเอง
นอนอยู่ในสถานที่ผิดไปจากปกติ ก่อนที่จะทำความเข้าใจกับสถานการณ์ได้
อย่างแจ่มชัด จะได้ไม่ต้องยืมมืออย่างดีใจ แล้วพูดจาเหมือนคนปัญญาอ่อน
ที่แสวงหาความรู้สักปอดกัยอย่าง ‘กำลังถ่ายละครทีวีกันอยู่หรือครับ ฉาก
สมจริงมากเลย ทีมงานของพวกคุณเจ๋งมาก!’

เขาเพียงแสร้งทำหน้าตามึนๆ แบบคนเพิ่งฟื้น “ข้า...ที่นี้คือที่ไหน”

ชายหนุ่มตกตะลึง ถามว่า “เจ้านอนจนเลอะเลือนไปแล้วหรือไร ที่นี้

¹⁰ ชุดเสวียนตวน เป็นชุดแบบโบราณใช้ในงานพิธีการสำหรับบุรุษ ประกอบด้วยเสื้อคลุมตัวนอกสีดำยาว
ถึงเข่า ผ้าคาดเอวมีแถบผ้าสองแถบห้อยอยู่ด้านหน้า และกระโปรงสีตามลำดับชั้น ปัจจุบันยังมีภรร
มาใช้ในโอกาสต่างๆ รวมถึงงานแต่งงาน

¹¹ พัดดำมัจฉู คือ พัดจับที่คลี่และหุบได้

¹² เว็บจิงเตี้ยน (จุดสิ้นสุด) เป็นการจัดตั้งชื่อล้อเลียนเว็บนิยายจีนชื่อดังที่ชื่อจี้เตี้ยน (จุดเริ่มต้น)

ก็คือยอดเขาชิงจิ้งเฟิง (สงบบริสุทธิ์) ของเจ้าอย่างไรเล่า”

เส้นหยวนแอบตื่นตระหนก อยากรับลมต่อ “ข้า... เหตุใดข้าถึงสลบไปนานขนาดนี้”

ชายหนุ่มกล่าวว่า “ข้ายังไม่ได้ถามเจ้าเลย อยู่ดีๆ ไฉนจึงมีไข้สูงได้ ข้ารู้งานชุมนุมเซียนครั้งใหญ่ใกล้เข้ามาแล้ว เจ้าสอนลูกศิษย์ด้วยความร้อนใจ อยากรับประสบการณ์สำเร็จ แต่ด้วยรากฐานและชื่อเสียงของสำนักขางฉงชานเรายามนี้ ต่อให้ครั้งนี้มิได้ส่งคนเข้าร่วม ก็ไม่น่ามีผู้ใดกล้าชักใช้หรือก่อกวนใจชื่อเสียงจอมปลอมเหล่านั้นด้วย”

เส้นหยวนยิ่งฟังก็ยิ่งรู้สึกผิดปกติ

คำพูดพวกนี้ทำไมฟังคู้ๆ วะ ไม่สิ พลัดตนี้ทำไมถึงฟังคู้ๆ จังวะ

ต่อมาชายหนุ่มผู้นั้นได้กล่าวประโยคหนึ่งด้วยท่าทางจริงจังและจริงจังซึ่งคล้ายข้อสงสัยของเขาในที่สุด “ศิษย์น้องชิงชิว เจ้ากำลังฟังศิษย์พี่พูดอยู่หรือไม่”

เวลานี้เองก็มีเสียง ‘ติ๊ง’ ดังขึ้น เสียงคอมพิวเตอร์สังเคราะห์ที่ไร้อารมณ์ประหนึ่งเสียงของเว็บแปลกugelก็ดังขึ้นอีกครั้งเหมือนเมื่อตอนที่เขาคิดว่าตกอยู่ในห้วงฝัน

『ระบบเปิดใช้งานสำเร็จ!』

『บทตัวละครที่ลงทะเบียนผูกติด: เส้นชิงชิว อาจารย์ของลั่วปิงเหอ เจ้ายอดเขาชิงจิ้งเฟิงแห่งสำนักขางฉงชาน』

『อาวุธ: กระบี่ชิวหย่า』

『ค่า B¹³ ตั้งต้น: 100』

“เฮียๆ คุณเป็นตัวอะไรเนี่ย ทำไมเหมือนพูดในหัวผมโดยตรงเลย ขโมยพล็อต ‘เทพมารอหังการ’ แบบนี้ เชี่ยงเทียนต้าเฟยจีเขารู้รึเปล่านี”

แน่นอนว่าเส้นหยวนไม่ได้พูดออกไปจริงๆ แต่เสียงนั้นตอบกลับอย่างรวดเร็วว่า

¹³ B ในที่นี้มาจากคำว่า bige (逼格 ออกเสียง บีเกอ) หมายถึง ระดับความสามารถในการทำเนียน หรือ เต๊าะทำ

『ท่านได้กระตุ้นให้ระบบดำเนินงานตามคำสั่ง ระบบได้ผูกท่านไว้กับเอกเอนต์ ‘เส้นชิงชิว’ แล้ว』

『เมื่อเรื่องราวดำเนินไป จะมีการเปิดค่าคะแนนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โปรดดูให้แน่ใจว่าทุกๆ ค่าคะแนนจะต้องมีไม่ต่ำกว่า 0 ไม่เช่นนั้นจะมีการลงโทษจากระบบโดยอัตโนมัติ』

หยุดเลย พอได้ละ เส้นหยวนแนใจแล้วว่า เขาถูกหวยเปีะเซ่ ได้มาเกิดใหม่แล้ว!

มาเกิดใหม่ในนิยายฮาเริ่มสายดาร์กที่เขาเพิ่งอ่านจบและสุดจะเกลียด แถมยังมีระบบบ้าๆ นีติดมาด้วย ในฐานะนักอ่านวิไอพีเก่าแก่ของเว็บจึงเตือนจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ตะลุลย์อ่านนิยาย YY แบบทะลุมิติไปเกิดใหม่และแบบยืมร่างคืนชีพในรูปแบบต่างๆ มากี่มาก เดิมทีเส้นหยวนก็น่าจะยอมรับข้อเท็จจริงนี้ได้อย่างรวดเร็วและยินดี แต่แยตรงที่ทราบซึ่งเขายืมมานี้ดันเป็นเส้นชิงชิว ผู้ร้ายเศษสวะที่เป็นอาจารย์ของพระเอก นี่มัน... เออ สถานการณ์นี้ออกจะซับซ้อนไปหน่อยแล้ว

พี่ชายที่นั่งอยู่ข้างๆ ท่าทางจะคุยด้วยง่ายคนนี้ก็คือเยวี่ชิงหยวน เจ้าสำนักขางฉงซานคนปัจจุบัน ศิษย์พี่ของเส้นชิงชิว ฉายากระบี่เสวียนซู่ (सारทฤคอุ้นเหน็บหนาว)

เวอร์ละ!

ที่เส้นหยวนร้อง ‘เวอร์ละ’ ใสเยวี่ชิงหยวนโดยเฉพาะ ก็เพราะมีสาเหตุหลักๆ คือ ในนิยายต้นฉบับ เยวี่ชิงหยวนจะถึงแก่ความตายก็เพราะเส้นชิงชิว ศิษย์น้องตัวดีของเขาน่ะสิ

ตายชนิดคอเนจอนาถเสียด้วย

หมิ่นศรเสียบทะลุร่างแม้กระทั่งศพก็ไม่เหลือ

แต่ในเวลานี้ผู้เป็นเหยื่อกำลังนั่งประจันหน้ากับ ‘ผู้ประทุษร้าย’ อย่างเขาคนนี้ แถมยังมีงูถามไถ่อย่างเป็นห่วง ช่างกตสันสุตๆ

แต่ตอนนั้นดูท่าว่าเนื้อเรื่องยังคงไม่คืบหน้าไปถึงขั้นนั้น เยวี่ยซิงหยวน
ยังอยู่ดี เป็นที่แน่ชัดว่าเวลานี้เปลือกแห่งความเป็นสุภาพบุรุษจอมปลอมของ
เส้นซิงชิวยังไม่ถูกปอกออก ชื่อเสียงยังไม่เหม็นฉ่ำ

เยวี่ยซิงหยวนนั้นเป็นคนจิตใจดีคนหนึ่ง ไม่มีอะไรน่ากลัว ถึงจะนำ
อึดอัดไปหน่อย ตอนเส้นหยวนอ่านนิยายเรื่องนี้ก็ชอบตัวละครนี้ไม่น้อยที่
เดียว ขณะที่เขากำลังนึกวางใจขึ้นมาเล็กน้อย ชื่อความแฉะหนึ่งก็เรียงราย
กันผุดขึ้นมาในหัวอย่างแปลกประหลาด

『ในห้องมืดสลัว โสเภลักเส้นหนึ่งห้อยลงมาจากชื่อ ปลายโซ่มีห่วง
กลมอันหนึ่งห้อยอยู่ ห่วงนี้รัดเอาคนผู้หนึ่งไว้ หากนั่นยังพอจะนับได้ว่าเป็น
'คน' อยู่ คนผู้นั้นผมเฝ้าอยู่เหยง หน้าตาสกปรกมอมแมมเหมือนคนเสียสติ ที่
น่ากลัวที่สุดคือแขนขาทั้งสองของเขาถูกตัดขาดออกจากตัวจนหมด หัวไหลกับ
ต้นขามีเพียงท่อนเนื้ออ่อนๆ สีที่อ่อน พอแตะถูกผู้นั้นก็จะร้อง อา...อา...ด้วย
เสียงแหบแห้ง ลิ้นของเขาถูกตัดออกไปด้วย ดังนั้นเขาจึงพูดเป็นคำไม่ได้』

คัดจากบท จุดจบของเส้นซิงชิว ใน 'เทพमारอหังการ'

เส้นหยวน ไมสิ เส้นซิงชิวกัมหน้า เขามีอูกลมหน้าผาก

เขามีคุณสมบัติไปปลงอนิจจังกับการตายอย่างอนาถของคนอื่นเสีย
ที่เห็นกัน ในเมื่อคนที่ตายอย่างอนาถที่สุดนะ มันเขาต่างหาก

ห้ามทำพลาดเด็ดขาด!

ต้องรีบตัดไฟแต่ต้นลม ก่อนจะเกิดข้อผิดพลาด √

จากนี้ไปต้องเกาะแข่งเกาะขาพระเอกให้แน่นสุดๆ √

จะต้องทำตัวเป็นครูที่ดีและมีมิตรแท้ที่คอยสั่งสอนด้วยความหวังใ
จริงใจ อบอุ่นอ่อนโยน ดูแลเอาใจใส่ทุกเรื่องราว √

เพิ่งจะเกิดความคิดเท่านั้น ในสมองของเส้นหยวนก็พลันมีเสียง
สัญญาณเตือนภัยดังสนั่นหวั่นไหวราวกับมีรถตำรวจสักร้อยคันกำลังชนสัตว์
เป็นร้อยๆ ที่ร้องกันระงมวิ่งหิวผ่านไป เสียงนี้ดังแสบแก้วหูจนเขาสิ้นไปทั้ง

ตัว ต้องเอามือกุมศีรษะด้วยความเจ็บปวด

เยวี่ชิงหยวนถามด้วยความเป็นห่วง “ศิษย์น้อง เจ้ายังปวดศีรษะอยู่หรือ”

เสิ่นชิงชิวกัดฟันกรอด ไม่อาจพูดตอบ ระบบร้องเตือนเสียงโหยหวน

『ขอเตือน แผนการของท่านเมื่อครู่อันตรายมาก ถือเป็นกรกระทำที่ละเมิดกฎ โปรดอย่าได้คิดลอง หาไม่แล้วระบบจะลงโทษท่านโดยอัตโนมัติ』

“ละเมิดกฎตรงไหน”

『ตอนนี้ท่านอยู่ในขั้นเริ่มต้น ฟังก์ชัน OOC ถูกบล็อก หลังจากกรกระทำภารกิจเริ่มต้นสำเร็จจึงจะสามารถปลดบล็อกได้ ก่อนจะปลดบล็อก พฤติกรรมใดๆ ที่ละเมิดความเป็น ‘เสิ่นชิงชิว’ ฉบับดั้งเดิมตามที่เขียนไว้ในนิยาย จะต้องถูกหักค่า B ไปจำนวนหนึ่ง』

ในฐานะที่เป็นก๊งๆ โอดาคู เมื่อก่อนเสิ่นชิงชิวยอมเคยอ่านพวกโดจินหรือแฟนฟิคมาบ้าง ก็นะ เขารู้หรอก่อนว่า OOC หมายถึงอะไร

OOC ย่อมาจาก out of character ความหมายก็ตรงตามตัวอักษรคือ การฉีกคาแรคเตอร์ของตัวเองที่ไม่เป็นไปตามบทประพันธ์ดั้งเดิม

“หมายความว่า ก่อนจะปลดบล็อกฟังก์ชันอะไรนั้นได้ การกรกระทำทั้งหมดของผมนจะไม่สามารถออกนอกกรอบที่ ‘เสิ่นชิงชิว’ จะทำใช่ไหม”

『ท่านเข้าใจถูกต้อง』

จุดสำหรับส่งเขามาเกิดใหม่ในคราบของเสิ่นชิงชิวแล้ว ยังต้องสนเรื่องหยุดยิมอย่าง OOC อีกหรือเนี่ย

เสิ่นชิงชิวถามต่อ “เมื่อก็คุณบอกว่า ค่าคะแนน...อะไรนั้นต้องไม่ต่ำกว่าศูนย์ หากต่ำกว่าศูนย์จะเกิดอะไรขึ้น”

『ท่านจะถูกส่งกลับไปยังโลกเดิมของท่านโดยอัตโนมัติ』

โลกเดิมหรือ...แต่ว่าที่โลกเดิมนี่ร่างของเสิ่นหยวนตายแล้วนี่นา

สรุปก็คือหากค่า B อะไรนั่นถูกหักไม่เหลือ สิ่งที่เราขออยู่ก็คือความตาย...

ถ้าอย่างนั้นหากเขาไม่ดูดำดูดีพระเอก ไม่ทำอะไรเลยก็ได้ใช่ไหม เขาเงยหน้าขึ้นกวาดตามองไปรอบๆ ในบรรดาศิษย์ที่ยืนรอบปรนนิบัติรับใช้อยู่ด้านข้างไม่มีใครมีลักษณะเหมือนลั้วบึงเหอตามที่บรรยายไว้ในนิยายเลย เขาแก้งทำเป็นถามลอยๆ ว่า “ลั้วบึงเหออยู่ที่ใดหรือ”

เยวี่ซิงหยวนชะงัก มองเขาอย่างแปลกใจ

เส้นซิงชิวทำหน้าที่ แต่แอบดีใจไม่หยุด หรือว่าเวลาไม่ถูกต้อง พระเอกยังไม่ได้เข้ามาเป็นศิษย์สำนักขางฉงชาน?

เยวี่ซิงหยวนตอบว่า “ศิษย์นี่เอง เจ้าอย่าโมโหไปเลย”

เส้นซิงชิวสังหรณ์ใจไม่ดีขึ้นมาทันที

เยวี่ซิงหยวนถอนใจ “ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ชอบเขา แต่เด็กคนนั้นก็พยายามเต็มที่แล้ว ทั้งยังไม่ได้ก่อความผิดพลาดใหญ่หลวงอะไร เจ้าก็อย่าลงโทษเขาอีกเลย”

เส้นซิงชิวได้ฟังแล้วปากคอคแห้ง เขาเสีจริตมิปาก “ท่านบอกมาเลยเถอะ เขาอยู่ที่ใด”

เยวี่ซิงหยวนเงยไปครู่หนึ่ง ตอบว่า “หลังจากเจ้าจับเขาแขวนโอบปกติแล้วมิใช่ส่งเขาไปห้องเก็บฟืนหอรอกหรือ”

เส้นซิงชิวหน้ามืด

○ ○ ○ ○ ○ ○

ชาติที่แล้วเส้นหยวนเกิดในครอบครัวผู้มีอันจะกิน จะมากจะน้อยก็นับเป็นเศรษฐีรุ่นสอง¹⁴ คนหนึ่ง เขามีพี่ชายสองคนที่วันหน้าจะต้องสืบทอดกิจการของครอบครัว และน้องสาวอีกหนึ่งคนที่เขาแสนจะรักเอ็นดู คนใน

¹⁴ เศรษฐีรุ่นสอง หมายถึง เด็กที่เกิดจากพ่อแม่ที่ฐานะร่ำรวยขึ้นมาหลังการปฏิรูปเศรษฐกิจของเติ้งเสี่ยวผิง

ครอบครัวรักผูกพันกันแน่นแฟ้น

เส้นหยวนทราบดีมานานแล้วว่า ต่อให้หนึ่งกินนอนกินไปทั้งชีวิตก็ไม่มีทางอดตาย บางทีคงเป็นเพราะแต่เล็กจนโตเขาอยู่ในสภาพแวดล้อมที่สุขสบาย ไม่มีความกดดันที่ต้องแข่งขันกับผู้อื่น จึงคิดมาแต่ไหนแต่ไรว่า หากมีการแข่งขันกันเกินสิบคนขึ้นไป แล้วติดเพียงหนึ่งในสิบก็ถือว่าประสบความสำเร็จแล้ว

ด้วยเหตุนี้เขาเลยไม่เคยเข้าใจว่าทำไมเส้นชิงชีวิตผู้ร้ายเศษสวะของเรื่องถึงต้องรันทาที่ตายขนาดนี้ด้วย

เส้นชิงชีวิตในนิยายนั้น พลังฝึกปรือก็มี ความสามารถและประสิทธิภาพก็พร้อมพร้อม ความภูมิฐานสง่างามอันเกิดจากการเก๊กจนติดเป็นนิสัยก็ไม่ขาด ฐานะชื่อเสียงไม่บกพร่อง มีผู้หนุนหลังเป็นสำนักอันดับหนึ่งในใต้หล้า เงินทองไม่เคยขาดมือ แต่ทำไมกลืนอายุแห่งความเป็นผู้บำเพ็ญพรตบำเพ็ญเขียนถึงไม่เข้ากระดูกสักนิด ทำตัวเยี่ยงพวกอนุชี่หึ่งสมัยก่อนที่อยู่ในบ้านว่างๆ ไม่มีอะไรทำก็หาเรื่องทะเลาะกันอย่างไรร่างนั้น เส้นชิงชีวิตคนนี้ วันทั้งวันดีแต่หาเรื่องรังแกพระเอกที่เป็นชนชั้นล่าง ในหัวมีแต่แผนการร้ายต่อพระเอก ทั้งยังคอยสั่งให้คนทุบตีพระเอกอยู่เนืองๆ

ต่อให้ล้วยิ่งเหอเป็นผู้มีพรสวรรค์เหนือใคร สติปัญญาล้ำเลิศ เป็นผู้มีดัชนีทองคำคนหนึ่ง... ก็ไม่ต้องอิจฉาริษยาเขาถึงขนาดนั้นก็คุ้ม

แต่จะโทษเส้นชิงชีวิตก็ไม่ได้หรอก ต้องโทษคนแต่งต่างหาก ในนิยายพวกตัวโกงเลวๆ พรรคนี้มีให้เกลื่อนเหมือนฝูงปลาตะเพียนแหวกว่ายในน้ำ เพียงแต่เส้นชิงชีวิตแค่ถูกเขียนมาให้ต่ำช้าเป็นพิเศษเท่านั้น

แล้วจะทำอย่างไรดีละ บอสตัวใหญ่สุดในนิยายเรื่องนี้ดันเป็นพระเอกเสียด้วย แสงหึ่งห้อยจะบังอาจไปแข่งกับแสงเดือนแสงตะวันได้อย่างไรกัน

ผู้คนในโลกของผู้ฝึกวิทยพรตวิชาเขียนเรียกเขาอย่างยกย่องว่า 'กระบี่ชีวหย่า' บุคลิกหน้าตาของเขาจึงนับว่าไม่เลวนัก

อย่างเช่นตอนนี้ เส้นซิงซิวเหลียวซ่ายแลขวาวอยู่หน้ากระจกทอง เหลืองซึ่งขุ่นมัวยิ่งกับโจ๊ก ทว่าหน้าตาเขาก็ยังนับว่าน่าพอใจอยู่

คนผู้นี้หน้าตาคนสัน คิ้วคมเข้ม ดวงตาดำขลับ ริมฝีปากบางเฉียบ จมูกโด่ง บุคลิกท่าทางแบบบัณฑิต รูปร่างยังสูงโปร่ง แข็งขียว จะอย่างไรก็นับได้ว่าเป็นหนุ่มหล่อคนหนึ่ง แม้อายุที่แท้จริงจะไม่รู้ชัด แต่นี่คือนิยายแนวผู้ฝึกวิชาเซียน เส้นซิงซิวมีพลังฝึกปรีระดับจินตันชั้นกลาง จึงสามารถคงหน้าตาให้อ่อนเยาว์ได้เป็นอย่างดี หล่อกว่าที่เขานึกภาพไว้ตอนอ่านนิยายไม่รู้เท่า

แม้จะเทียบกับลั่วปิงเหอไม่ได้เลยก็ตาม

พอนึกถึงลั่วปิงเหอ เส้นซิงซิวก็ปวดกะโหลกอย่างแรงขึ้นมาทันที เขาอยากไปดูลั่วปิงเหอที่ตอนนี้ถูกขังในห้องเก็บพิน แต่พอเดินได้เพียงหนึ่งก้าวสมองก็มีเสียงบี๊ดแสบแก้วหูร้องเตือนว่า

『โปรดระวัง โปรดระวัง OOC! ‘เส้นซิงซิว’ไม่มีทางเป็นฝ่ายไปเยี่ยมลั่วปิงเหอเด็ดขาด』

เส้นซิงซิวกล่าวอย่างผิดหวังระคนโกรธ ‘ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นผมส่งคนไปเรียกเขามาแทนละกัน’

เขาคิดแล้วก็ตะโกนขึ้นว่า “หมิงฟาน!”

เด็กหนุ่มรูปร่างสูงผอม อายุประมาณสิบห้าสิบหกเดินเข้าประตูมาทันที ก่อนกล่าว่า “ศิษย์อยู่นี่แล้ว อาจารย์มีคำสั่งใดขอรับ”

เส้นซิงซิวอดมองอีกฝ่ายให้เต็มตาอีกทีไม่ได้ หน้าตาถือว่าใช้ได้ทีเดียว เพียงแต่อกจะปากแหลมแก้มตอบไปหน่อย ชวนให้เขาจุกปากในใจด้วยความเสียดาย หน้าตาสมกับเป็นลิวล้อพลีชีฟจริงๆ

ในนิยายนี้ก็คือศิษย์คนโตของเส้นซิงซิว เป็นศิษย์พี่ของลั่วปิงเหอนามว่าหมิงฟาน

นี่คือลิวล้อพลีชีฟในตำนานที่ต่ำตมที่สุด

ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องทีปล่อยให้ลั้วบึงเหอถูกขังอยู่ข้างนอกบ่อยๆ ในยามวิกาล จงใจให้ตำราฝึกบำเพ็ญฌานเบื้องต้นแก่เขาผิดเล่ม เรื่องพวกนี้หมิงฟานล้วนมีส่วนร่วมและออกอุบายไม่ใช่น้อย ไม่ว่าจะยามใดหากเส้นชิงชิวนี้กอยากทรมานลั้วบึงเหอขึ้นมา ผู้ช่วยที่แข็งแกร่งและพร้อมจะตอบสนองที่ดีที่สุดก็คือคนผู้นี้เอง

พอนึกถึงว่าจุดจบของคนคนนี้ในนิยายดั้งเดิมก็ไม่ได้ดีไปกว่าเขาเท่าไร ในฐานะคนหัวอกเดียวกัน เส้นชิงชิวจึงอดไม่ได้ที่จะมองเด็กคนนี้อย่างสงสาร “ไปเอาตัวบึงเหอมา”

หมิงฟานนึกประหลาดใจ เมื่อก่อนเวลาอาจารย์เรียกลั้วบึงเหอ จะเรียกว่าเจ้าเดรัจฉานน้อยบ้างละ มารผจญบ้างละ เจ้านั้นบ้างละ เด็กเหลือขอบ้างละ จะเรียกชื่อเต็มๆ เพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น แล้วไฉนจู่ๆ ถึงเรียกเสียสนิทสนมเช่นนี้แล้ว

แต่คำสั่งของอาจารย์ หมิงฟานยอมไม่กล้าถามมาก รีบจำไปยังห้องเก็บฟืนแล้วตีบประตูทันที

“ออกมา! ชื่อจุน¹⁵เรียกเจ้า!”

เส้นชิงชิวเดินกลับไปกลับมาในห้อง สมองก็ทำการศึกษาระบบเป็นการใหญ่

『ค่า B คือค่าความสามารถในการวางท่าตีเนียน ค่า B ยิ่งสูง หมายถึงยิ่งมีระดับ มีรสนิยมสูงส่ง』

ถ้าอย่างนั้นควรอัปเดตค่า B อย่างไรละ

『1. เปลี่ยนแปลงเนื้อเรื่องที่เขียนอย่างปัญญาอ่อน อัปเดตไอคิวของตัวโกงและพวกตัวประกอบ 』

『2. หลีกเลียงพล็อตห่วยๆ บทปวยๆ 』

『3. คอยรักษาคุณค่าความฟินของพระเอกเอาไว้ 』

『4. แก้ไขปริศนาและพล็อตเรื่องที่ยังไม่เคยคลี่คลาย 』

¹⁵ ชื่อจุน แปลว่า อาจารย์ที่เคารพ

เส้นชิงชีวิตวิเคราะห์อย่างละเอียด

สรุปแล้วเขาไม่เพียงต้องช่วยกอบกู้สถานการณ์ให้เจ้าเส้นชิงชีวิต ออริจินอลที่เกี่ยวไปก่อศัตรูนี้แค่นั้นไว้เป็นกระบุงโกย ข้ายังต้องคอยระวังไม่ให้ตัวละครอื่นๆ ทำเสียเรื่องด้วย

เพียงเอาตัวเองให้รอดจะได้หรือเปล่ายังไม่รู้เลย ยังต้องคอยดูแลให้ดัชนีของคำ ภาพลักษณ์ รวมทั้งจำนวนสาว ๆ ของพระเอกไม่ให้ลดน้อยลงไปอีก

หลุมสวรรค์ที่เป็นปริศนาหัวใจทั้งหลายเหล่านั้น นักเขียนยังไม่ได้กลบให้เรียบร้อยเลย เขากลับต้องเป็นคนแบกพลั่วมากลบต่อให้เรียบอีก

เฮ้อ

ไอ้คุณเซียงเทียนตำเพยจีเคยกล่าวไว้ เป้าหมายของนิยายเรื่อง ‘เทพมารอหังการ’ ชัดเจนมาก ทุกๆ ตัวอักษรที่เขียนก็เพื่อเป้าหมายนี้ นั่นก็คือ ‘ความฟิน’

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากพระเอกเริ่มเข้าสู่ด้านมืดและมาพร้อมกบดัชนีของคำสารพัด แล้วสร้างทำตัวใสซื่อเป็นหมูเพื่อเกินเสีย ยิ่งตอนที่กลับมาทรมานพวกสารเลวทั้งหลายยิ่งฟินสุดๆ ดังนั้นมันเลยฮิตมาก ยิ่งเขียนยิ่งยาว ยาวกว่าฝ่าฟันท่าเสียอีก

เส้นชิงชีวิตคิด แค่ภารกิจต้องจำพล็อตเรื่องหลักๆ ให้ได้ แรงกดดันนี้ก็ใหญ่หลวงแล้ว พล็อตตูลบาทว์ๆ ไร้รสนิยมก็มีอยู่เกลื่อนเรื่อง แล้วจะแน่ใจได้อย่างไรว่ามีปัญญาหลบหลีกได้หมด!

เส้นชิงชีวิตถามระบบ “แล้วพล็อตแบบไหนถึงจะเรียกว่าไม่ปัญญาอ่อน”

『ไม่มีมาตรฐานที่ตายตัว อยู่ที่ความรู้สึกของผู้อ่านแต่ละคนเป็นหลักว่าชอบไม่ชอบ 』

“งั้นตกลงต้องสะสมแต้มให้ถึงเท่าไร ถึงจะเริ่มทำภารกิจขั้นต้นได้”

『ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ เมื่อถึงเวลาที่กำหนดจะมีการแจ้งจากระบบเอง』

ตรรกะที่ว่า ปัญหาซึ่งต่างกัน ย่อมมีหลักการวิเคราะห์ที่แตกต่างกันนี้ ใช้ได้ครอบคลุมกรวดเหมือนยาหม่องตราเสือจริงๆ เส้นชิงชีงหัวเราะผีดครื้นได้ยินเสียงเคาะประตู เขาก็หันหน้ามาเห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งค่อยๆ เดินเข้ามาในห้อง

แม้เดินกระเด้งกระแฉ่ง แต่เขายังคงพยายามยื่นตัวตรง ส่งเสียงเรียกอย่างนอบน้อมว่า “ซือจุน”

ปากของเส้นชิงชีงที่กำลังยิ้มค้างอยู่สามส่วนพลันแข็งทื่อทันที
 ตูตายแน่!

ทูบตีทำร้ายโฉมหน้าพระเอกผู้ได้ชื่อว่าเป็นแมรี่ ซู¹⁶เพศชาย ที่ในอนาคตจะเป็นที่คลั่งไคล้ของยายแก่อายุแปดสิบยันทารกแบเบาะเสียจนมีสภาพเช่นนี้ ตูตายสถานเดียวแน่นอน! แต่ต่อให้ใบหน้าถูกทารุณมาอย่างเต็มที่จนฟกช้ำดำเขียวไปหมด พระเอกก็ยังสมกับเป็นพระเอก!

ดวงตาคู่นั้นของลั่วปิงเหอยังคงสุกใสราวกับดวงดารา เป็นหนุ่มน้อยวัยละอ่อนผิวใสเนียนที่มีเค้าว่าจะหล่อมากคนหนึ่ง

สีหน้าเด็ดเดี่ยวทว่านอบน้อม ให้ความรู้สึกถึงความสูงส่ง บริสุทธิและไม่ย่อท้อต่ออะไรทั้งสิ้น

รูปร่างและลำตัวเหยียดตรงแสดงถึงความตระหง่านองอาจซึ่งไม่อาจคลอนแคลน

สารพัดคำเปรียบเปรย อุปมา อุปลักษณีย์ และพรรณนาโวหารพรั่งพรั่งในใจเส้นชิงชีงจนเจียนหลุดปากออกมา

ยังดีที่ยังมีผ้าไว้ที่หน้าผาได้ทัน เขากู้อึ้งในใจว่า เกือบไปแล้วไหมละ รัชสีของพระเอกช่างทรงพลังจริงๆ เกือบไปแล้ว...

พอเห็นลั่วปิงเหอเดินกะเผลกกะเผลกเข้ามา ทั้งยังพยายามจะคุกเข่า

¹⁶ แมรี่ ซู (Mary Sue) ใช้เปรียบตัวละครที่มีลักษณะสมบูรณ์แบบและเพอร์เฟกในทุกๆ ด้านจนรู้สึกเหลือเชื่อและไร้เหตุผล อนึ่ง แมรี่ ซู นั้นเดิมเป็นตัวละครจากแฟนฟิคชั่นเรื่อง Star Trek

เส้นชิงชิงก็มูมปากกระตุก คิดในใจว่า ข้าน้อยรับการคารวะของท่านไม่ได้
หรือกขอรับ วันนี้ท่านคารวะข้าน้อย วันหน้ากระดุกสะบ้าข้าน้อยคงได้ถูก
ท่านควักออกมาแน่ จึงรีบห้ามไว้ทันควัน “ไม่ต้องแล้ว”

เขาโบกมือ โยนขวดเล็กๆ ออกไปโบหนึ่ง “นี่ยา” สูดทำยยังใช้น้ำ
เสียงกระแทกแตกดังกล่าว่า “อย่าให้ผู้อื่นเห็นแล้วคิดว่าชิงจิ้งเพิงของข้า
ทารุณศิษย์”

เส้นชิงชิงเข้าถึงบทบาทอย่างรวดเร็ว เขาทำขวัญกล้ามอบยาให้ด้วย
ท่าทางที่ดูชั่วร้ายหนอยๆ ซึ่งถือว่ายังคงคาแรคเตอร์เดิมในนิยายของ
เส้นชิงชิง ทั้งยังคงความเป็นสุภาพบุรุษจอมปลอมที่กล้าทำชั่ว ทว่าก็หวาด
เกรงผู้อื่นจะล่วงรู้เช่นกัน

จริงดังคาด ระบบไม่ได้ส่งสัญญาณเตือน OOC ออกมา เส้นชิงชิงจึง
ระบายนมหายใจอย่างโล่งอก

ลั่วปิงเหอเดิมที่เข้าใจว่าที่ชื่อจุนเรียกตนมาเพราะหมายจะ ‘สั่งสอน’
ต่อ ไม่นึกจริงๆ ว่ากลับเป็นเพราะต้องการมอบยาให้ จึงตกตะลึงไปชั่วขณะ
ไม่นานจากนั้นก็ยื่นสองมือไปรับขวดยามาอย่างนอบน้อม กล่าวสำนึกบุญ
คุณอย่างจริงใจ “ศิษย์ขอบพระคุณชื่อจุนที่ประทานยาให้ขอรับ”

ใบหน้าของลั่วปิงเหอในตอนนี่ยังดูเด็กอยู่เลย รอยยิ้มอบอุ่นจริงใจ
เหมือนแสงตะวันยามเช้า เส้นชิงชิงจ้องเขาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเบือนหน้าไป
ทางอื่น

นิสัยใจคอของพระเอกคนนี้ก็ก่อนจะเข้าสู่ด้านมืดนั่น ถือเป็นเด็กหนุ่ม
ที่ดีคนหนึ่ง ดีใจกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เป็นคนประเภทที่หากท่านให้อะไรเขาหนึ่ง
ส่วน เขาจะตอบแทนกลับมาสิบส่วน จะบอกว่าเป็นลูกแกะน้อยก็หาได้เกิน
ความจริงแต่อย่างใดไม่

ลั่วปิงเหอกล่าวอย่างดีใจว่า “ต่อไปศิษย์จะทุ่มเทฝึกฝนเป็นสองเท่า
จะไม่ทำให้ชื่อจุนต้องผิดหวังแน่ขอรับ”

เอ่อ ไม่ใช่ หากนายทุ่มเทฝึกฝนเป็นสองเท่าสิ อาจารย์คนเก่าของ
นายคงต้องผิดหวังจริงๆ...

หากเส้นชิงชิวไม่เคยอ่านนิยาย ‘เทพมารอหังการ’ มาก่อน แล้วมา
เห็นฉากนี้เข้าจะต้องโศกเศร้าด้วยความสงสารลั้วปิงเหอจนน้ำตาไหลพราก
แน่นอน

ที่ว่าด้วยมุมมองของพระเจ้าทำให้เขารับรู้ความเปลี่ยนแปลงทาง
ความคิดจิตใจของลั้วปิงเหอมาตั้งแต่ต้นจนกลายเป็นพระเอกสายดาร์ก
จากการสรุปของเขา ยิ่งตอนนี้ลั้วปิงเหอน่าสงสารมากเท่าไร สักวันในอนาคต
ตอนที่เหยียบหัวทุกคนได้แล้ว ก็จะต้องหัวเราะด้วยความสะใจมากขึ้นเท่านั้น
ภายนอกโบหน้ายิ้มแย้มราวกับสุภาพบุรุษผู้อ่อนโยน แต่แท้จริงแล้วในใจ
คิดเพียงว่าจะทำเช่นไรถึงจะถลกหนัง กระชากเอ็น ฉีกนกระดูก จับศัตรู
ตากแห้งได้

『ลั้วปิงเหอกล่าวยิ้มๆ ความอัปยศที่ศิษย์ได้รับในวันวาน วันนี้ตั้งใจ
มาตอบแทนเป็นร้อยเท่าโดยเฉพาะ คนที่ทำให้แขนขาข้าบาดเจ็บ ข้าจะตัด
แขนขามัน แล้วป่นกระดูกให้เป็นผงผง』

จากคำโปรยบทที่สองของ ‘เทพมารอหังการ’

แล้วเขาก็จับเส้นชิงชิวหันเป็นดุ้นไปจริงๆ

เส้นชิงชิวนั่งลงไปบนเก้าอี้ไม้จันทร์แดง เลือกลงน้ำเสียนที่ฟังแล้ว
ไม่เป็นกันเองเกินไปเลยขึ้นว่า “ปิงเหอ วิชาบำเพ็ญฌานเบื้องต้นฝึกถึงขั้น
ไหนแล้ว”

เสียงที่เรียก ‘ปิงเหอ’ นั้น ฟังสยองเสียจนตัวเองยังขนลุกชู ส่วนลั้วปิง
เหอก็เห็นได้ชัดว่าสิ้นไปทั้งตัว แต่เขายังคงเฉยรอยยิ้มที่แสดงให้เห็นถึงความ
เก๋อระดากอยู่บ้าง “ศิษย์โง่เขลา ยังคงจับแก่นที่เป็นหัวใจสำคัญไม่ได้ขอรับ”

นั่นปะไร ผลของการเอาเคล็ดวิชาบำเพ็ญฌานเบื้องต้นของปลอมมาให้
เขาฝึกก็แบบนี้แหละ ดีที่เขาเป็นพระเอกหนึ่งหนาทรงหด ไม่ธาตุไฟเข้าแทรก

ไปเสียก่อน หากจับแก่นที่เป็นหัวใจสำคัญขึ้นมาได้จริงๆ ก็มีศรัทธาแล้ว เส้นชิงชีงกล่าวในใจ ไอน้อง นายมาอยู่กับฉัน ให้เหวยซือ¹⁷สอนวิชาบำเพ็ญ ฌานเบื้องต้นที่ถูกต้องให้ละกัน

เสียงเตือนที่ราวกับภูตผีปีศาจดังรัวไม่หยุด เส้นชิงชีงกล่าวกับระบบ “ผมแค่คิดเอง รู้ว่านี่เป็นการละเมิดกฎ”

จากนั้นก็กล่าวพล่ามไปเรื่อย “ครั้งนี้เหวยซือลงโทษเจ้าเพราะ เป็นห่วง อยากรักษาเวลาที่ไม่คอยท่า นึกๆ ขึ้นมาแล้ว เจ้าเข้าสังกัดข้ามาก็ พักใหญ่ ปีนี่เจ้าอายุเท่าไรแล้ว”

ลั่วปิงเหอตบอย่างว่าง่าย “ศิษย์อายุสิบสี่ขอรับ”

โอย สิบสี่เอง

นั่นหมายความว่าเวลานี้ศิษย์อาจารย์ลั่วปิงเหอเส้นชิงชีงได้ผ่าน เหตุการณ์ลงโทษให้คุณเข้าหน้าประตูทางขึ้นเขา เหตุการณ์ที่โดนเหล่าศิษย์ สังกัดชิงจิ้งเฟิงรุมทูปตี เหตุการณ์ ‘กระด้างกระเดื่อง’ ต่ออาจารย์จนถูกแขวน แล้วโอบย เหตุการณ์ทำอาวรุวิเศษพังจึงถูกลงโทษให้ทำงานเยี่ยงทาส ฯลฯ สารพัดผลงานอันยิ่งใหญ่ในอดีต **『โอบมือบ้ายบาย』**

เส้นชิงชีงเอามือกุมหน้าผาก โอบมือไล่เขา “...ข้าต้องการความสงบ”

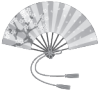
○ ○ ○ ○ ○ ○

เส้นชิงชีงเป็นคนที่ปรับตัวเก่งคนหนึ่ง

ในเมื่อย้ายลี้มาะโนคริวเข้ามาอยู่ใน ‘เทพमारอหังการ’ อีกทั้งตัวเขา ที่โลกเดิมยังมองห่างไปแล้ว ก็คิดเอาเสียว่าที่นี่เป็นบ้านไปเลยดีกว่า

ในเมื่อเข้ามาอยู่ในโลกของผู้ฝึกวิถีพรตวิชาเซียนแล้ว มิหนำซ้ำยัง ได้วิทยายุทธกับวิชากระบี่ที่นับว่าไม่เลวมาแบบฟรีๆ ทั้งยังอยู่ในสำนักตั้ง ฝ่ายธรรมะ อดยากเสนอน้ำเมื่อไรก็ได้เมื่อนั้น อดยากหุดหัวก็อยู่เสียแต่ใน

¹⁷ เหวยซือเป็นคำเรียกตัวเองของผู้เป็นอาจารย์แปลว่าตัวข้าผู้เป็นอาจารย์

ซึ่งจิ้งเฟิงของสำนักขางฉยงซาน ไม่ต้องถามไถ่เรื่องราวในใต้หล้าก็นับว่าไม่
เลวอยู่หรอก

เพียงแต่อาจหาแฟนยากอยู่สักหน่อย

นิยาย YY สายฮาเริ่มพวกนี้ หญิงสาวที่มีหน้าตาไม่ถึงกับซีริวซีเหร่
แน่นอนว่าเดี๋ยวก็ต้องกลายเป็นสมบัติในคลังของพระเอกต่อไป เรื่องนี้ใครๆ
ก็รู้อยู่ทั้งนั้น

แต่ความต้องการของเส้นชิงชิวไม่สูงนัก เมื่อมาอยู่ทางนี้เขาขอแค
กินๆ นอนๆ รอวันตาย ได้พักผ่อนอย่างสุขสบายในบั้นปลายชีวิตก็พอใจ
แล้ว ถึงอย่างไรชีวิตในชาตินี้ก็คงไม่ต่างกับชีวิตในชาติที่แล้วของเขานักหรอก

ทว่าตราบใดที่ยังมีลั่วปิงเหออยู่ก็ไม่ต้องพูดถึงเรื่องเสนอน้ำแล้ว
ตราบเท่าที่เขายังรั้งอยู่ในดินแดนที่ผู้เขียนท่านนี้สร้างขึ้น ต่อให้ปลีกวิเวก
หนีไปยังเมืองลับแล พอลั่วปิงเหอเรื่องอำนาจเมื่อไร ก็มีปัญญาจับตัวเขา
มาหั่นเป็นค้อนอยู่ดี

ไม่ใช่เขาไม่คิดเรื่องเกาะแข่งเกาะขาพระเอก แต่ใครใช้ให้ไอ้พระเอก
คนนี้มีันดาร์กเยียงนั้นละ แถมมาแนวมีแค่นัดต้องเอาคืนเป็นพันเท่าด้วยนี่สิ

หลังจากก่นดำโคตรเหง้าไอ้เซียงเทียนตาเพยเจีตตามกิจวัตรประจำวัน
แล้ว เส้นชิงชิวก็กำหนดเป้าหมายอย่างรวดเร็ว กล่าวคือ ก่อนอื่นต้องทำความ
คุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมเอาไว้ เจาะจักษุถามระบบให้มาก ชยนอัปเกรดผล
งานเพิ่มค่า B ปลดล็อก OOC ให้เร็วที่สุด หากเห็นท่าไม่ดีก็ต้องรีบหาทางแก้

○ ○ ○ ○ ○ ○

บรรพตขางฉยงซานมีสิบสองยอดเขา มองดูเหมือนกระบี่ขนาด
ยักษ์สิบสองเล่มตั้งตระหง่านขึ้นฟ้าประหนึ่งจะเสียดแทงทะลุเมฆา สูงชัน
อันตรាយ

ยอดเขาชิงจิ้งเฟิงซึ่งเป็นฐานที่มั่นของเส้นชิงชิวนั้นไม่ใช่ยอดที่สูงที่สุดเท่าที่เรียบง่ายที่สุด เขียวข่มลอบตาด้วยต้นไม้ กอปรกับศิษย์ของเส้นชิงชิวทุกคนล้วนต้องศึกษาวิชาอย่างพวกคิลปะทั้งสี่¹⁸อะไรเทือกนั้น จึงมักมีเสียงอ่านตำราเจื้อยแจ้ว เสียงตืดฉินลอยแผ่วๆ มาให้ได้ยินเป็นครั้งคราว นับเป็นสถานที่ชั้นยอดสำหรับผู้เยาว์ที่ศึกษาศาสตร์ศิลป์ของยุคโบราณอย่างแท้จริงช่างเหมาะเจาะกับความต้องการของตัวละครจอมสร้างภาพอย่างเส้นชิงชิวในนิยายฉบับดั้งเดิมเอามากๆ

ศิษย์สองสามรายที่เจอระหว่างทางทักทายเส้นชิงชิวอย่างนอบน้อม เขาพยายามรักษามาตราดของตัวจริงให้เนียนที่สุด สีหน้าเย็นชา ผงกหัวน้อยๆ เอมือโพล่หลังเดินตรงไปข้างหน้า นับว่าพอดูไกลเอาตัวรอดไปได้ เพียงนึกปวดหัวว่าหลังจากนี้ไปจะจับคู่ชื่อตัวละครในนิยายกับหน้าคนที่โฉบผ่านไปผ่านมาเหล่านี้ได้อย่างไรดี

ทว่าไม่ใช่ภาวะเร่งด่วนที่สุดที่เส้นชิงชิวต้องจัดการ สำคัญที่สุดคือการปกป้องชีวิตตัวเอง ดังนั้นจึงจำต้องพินพิววิทยายุทธ์กับวิชาการกระบี่ที่เป็นของตัวออริจินอลให้กลับคืนมาเสียก่อน

หากจำไม่ผิด ก่อนที่บุคลิกและจิตใจของลั่วปิงเหอจะเข้าสู่ด้านมืดสำนักขางฉงชานจะประสบกับเหตุการณ์ใหญ่อยู่สองสามครั้ง เผ่ามารมาก่อวุ่นวาย งานชุมนุมเซียนครั้งใหญ่เคย ล้วนเป็นเรื่องที่เขาต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวอย่างเลี่ยงไม่ได้ トラบไต่ที่เขาสวมคราบร่างนี้อยู่ หากไม่มีพลังฝึกปรี๊ดติดกาย อย่างว่าแต่จะดำเนินเรื่องเลย ไม่ต้องให้ถึงมือพระเอกหรอก แคปีศาจเล็กปีศาจน้อยใดก็สามารถเล่นงานเขาถึงตายได้ทั้งนั้น

เส้นชิงชิวเดินลึกเข้าไปในป่าตามลำพัง พอแน่ใจว่าไม่มีคนจึงปลดกระบี่ที่แขวนเอว มือซ้ายถือฝักกระบี่ มือขวากุมด้ามกระบี่ ค่อยๆ ชักกระบี่ออกจากฝักช้าๆ

กระบี่ชิวหย่าเป็นกระบี่คู่กายมาแต่ครั้งเส้นชิงชิวเริ่มสร้างชื่อเมื่ออายุ

¹⁸ คิลปะทั้งสี่ ได้แก่ ตืดฉิน หมากล้อม เขียนตัวอักษรและวาดภาพ

ยังน้อย ถือได้ว่ามีชื่อเสียงโดดเด่น รังสีกระบี่ขาวพราวพิสุทธิ์แต่ไม่บาดตา เป็นอาวูรุษชั้นหนึ่งโดยแท้ ยามที่ถ่ายทอดปรารถนาทิพย์ของตัวเองเข้าสู่กระบี่ ตัวกระบี่จะเรืองแสงจางๆ เส้นซิงชีวกำลังคิดว่าหากอยากถ่ายทอดปรารถนาทิพย์เข้าสู่กระบี่ต้องทำเช่นไร ก็พลันเห็นกระบี่ในมือเรืองประกายวาบขึ้น

ดูท่าเขาจะได้รับสืบทอดพลังฝ่ามือปรี๊ดและวิทยายุทธ์จากเจ้าของเดิมติดตามด้วย ไม่ต้องทบทวนความจำให้ลำบากก็กระจางในทุกเรื่องแล้วอย่างปรุปรุ่ง เส้นซิงชีวอยากทดสอบพลังดูว่าเป็นอย่างไร เลยวาดกระบี่ออกไป

ใครเล่าจะรู้ว่าวาดกระบี่ออกไปทีเดียวกลับทำเอาหัวใจแทบวาย รังสีกระบี่เปล่งประกายสว่างวาบราวกับมีสายฟ้าพุ่งออกจากมือ เจิดจ้าเสียจนเขาต้องหลับตาเพื่อปกป้องดวงตาตัวเอง พอลืมตาขึ้นอีกที ก็เห็นพื้นดินตรงหน้าแยกออกเป็นรอยกรีดลึกสายหนึ่งเหมือนถูกฟ้าผ่า

“เฮี่ย...!”

เส้นซิงชีวทำหน้านิ่ง ทว่าความฟินในใจทะลุปรอทไปแล้ว

ทรงพลังอหังการที่สุด! สมแล้วที่เป็นปรมาจารย์ระดับเจ้ายอดเขามีพลังฝ่ามือปรี๊ดติดกายแบบนี้หากมูมานะฝึกฝนอีกสักยี่สิบปี ไม่นานวันหนึ่งถึงคราวจวนตัว ต้องเผชิญกับลั่วบิงเหอที่มีดชันนี้ทองคำ ก็อาจหนีเอาตัวรอดได้นั้นสินะ ขอเพียงหนีเอาตัวรอดได้ก็พอแล้ว!

เขาคิดจะซุ่มมือต่อ แต่ได้ยินเสียงเหยียบไปไม่เบาๆ ดั่งขึ้นเสียดก่อนความจริงเสียงนี้อยู่ไกลมาก แต่ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเขาตอนนี้เฉียบคม จะไม่ให้อู่อวลยนั้นคงเป็นเรื่องยาก เส้นซิงชีวมองดูรอยแยกลึกบนพื้นดิน แล้วสอดกระบี่คืบลงฝัก ก่อนจะเร็นกายเข้าไปในป่าที่รกทึบมากขึ้น

เสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามามากขึ้นเรื่อยๆ คนที่มาไม่ได้มีแค่คนเดียวจริงดังคาด หลังก้าวไปครู่หนึ่ง ที่ปรากฏขึ้นก่อนคือใบหน้าซึ่งเหมือนมีแสงรัศมีอบไฉ่ของลั่วบิงเหอ ส่วนเสียงที่ดังมาก่อนตัวนั้นกลับเป็นเสียงสดีสนุ่มนวลของสาวน้อยคนหนึ่ง

“อาลั้ว อาลั้ว เจ้าดูสิ ที่พื้นตรงนี้มีรอยแยกใหญ่แถมเริ่มเลย”
 ได้ยินวิธีการเรียกชื่อเช่นนี้ พาให้เส้นขิงขิวที่ซ่อนตัวอยู่เกือบเซวบ
 ระบบกล่าวแนะนำ :

【ศิษย์หญิงคนเล็กสุดของเส้นขิงขิว - หนึ่งอิงอิง】

เส้นขิงขิว “ที่คุณแนะนำนี้มีประโยชน์วี ใครบ้างไม่รู้ละว่าคนที่เรียก
 ลั้วปึงเหอแบบนี้ได้ก็มีอยู่คนเดียววันนี้แหละ!”

สาวน้อยหน้าตาสะสวยที่เดินตามหลังลั้วปึงเหอในที่สุดก็ปรากฏ
 ภาย เธอดูเด็กกว่าลั้วปึงเหออยู่เล็กน้อย ขาวผ่องเป็นของโย น่ารักน่าเอ็นดู
 ผูกปลายผมเปียด้วยแถบผ้าสีส้ม เดินก้าวหนึ่งสลัดกับกระโดดก้าวหนึ่ง ไส
 ชื่อบริสุทธิ์ ภาพลักษณ์ต้องตามมาตรฐานของศิษย์น้องผู้นำรักที่นิยายทุก
 เรื่องต้องมี

และศิษย์น้องผู้นี้ ทำให้เส้นขิงขิวเกิดความรู้สึกซับซ้อนอยู่ในดุน้อย
 เป็นเพราะว่าเขาเกิดความคิดนอกกลุ่มอกทางกับหนึ่งอิงอิง แห้ย ไม่ใช่
 ต้องบอกว่า เส้นขิงขิวตัวจริงในนิยายต่างหากที่เกิดความคิดนอกกลุ่มอกทาง
 กับหนึ่งอิงอิง

เส้นขิงขิวนี้ถูกเขียนมาให้ป็นสุภาพบุรุษจอมปลอมที่แฝงไว้ด้วย
 ความชั่วช้า ภายนอกดูเป็นคนจิตใจสะอาด ปราศจากกิเลส ครองตัวบริสุทธิ์
 ผุดผ่อง รักเกียรติรักศักดิ์ศรี ทว่าภายในกลับชั่วร้าย หน้าด้าน มักรมาก ไร
 ยางอาย ในฐานะอาจารย์ต้นเกิดความคิดไม่สมควรต่อลูกศิษย์น้อยที่หัวอ่อน
 น่ารัก สดใส ตั้งท่าจะลงมือก็หลายครั้ง เกือบสำเร็จเสียด้วย

บ้างอาจจะต้องหญิงสาวของพระเอก ผลลัพธ์จะเป็นอย่างไรไม่ต้อง
 จินตนาการก็รู้ได้

ตอนที่อ่านนิยายนั้น เส้นขิงขิวยังนึกประหลาดใจ ทำไมลั้วปึงเหอถึง
 ไม่จับมันตอนไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด แบบนี้ดูไม่สอดคล้องกับสไตล์อามิตขง
 ปึงเกอ¹⁹ เหาเสียเลย ตอนนั้นเขาถึงกับไปเข้าฟอรัมที่มีผู้อ่านกลุ่มใหญ่มาร่วม

¹⁹ เกอ แปลว่า พี่ชาย ปึงเกอหมายถึง พี่ชายปึง เนื่องจากแฟนนิยายเทพมารอหังการจะเรียกลั้วปึงเหอ
 ว่าพี่ชายปึง

กันตั้งกระทู้ในหัวข้อ ‘ช่วยจับเส้นชิงชีวิตตอนที่ ‘ไม่’นั้นจะเลิกอ่าน’ เวลานี้ก็ขึ้นมาแล้วช่างน่ากลัวสุดๆ ถ้าเสียงเรียกร้องในครั้งนั้นประสบความสำเร็จ เขาคงตัดมือข้างที่กดไลก์ไปตอนนั้นทิ้งเป็นแน่

ลั่วปิงเหอมองรอยแยกนั้นแวบหนึ่ง เพียงยิ้มอย่างไม่ค่อยสนใจนัก หนึ่งอิงอิงกลับอยากตื้อเขาต่อ เลยพยายามหาเรื่องชวนคุย “อาลั่ว เจ้าว่าเป็นศิษย์พี่คนไหนมาฝึกกระบี่ที่นี่”

ลั่วปิงเหอเอาขวานที่แบกมาเริ่มฟันต้นไม้ พลังตอบว่า “บนยอดชิงจิ้งเฟิง คนที่มีพลังฝึกปรีอระดับนี้ เกรงว่าจะมีแต่ชื่อคุณเท่านั้น”

เขาพูดเพียงประโยคเดียวก็ไม่สนใจนางอีก ก้มหน้าก้มตาเอาขวานตัดพื้ต่อไป

ต้นไม้เหล่านี้ไม่ได้เปราะบางเลย ทั้งขวานยังขึ้นสนิมเกือบทั้งเล่ม ลั่วปิงเหอยามนี้ให้อย่างไรก็อายุเพียงสิบสี่เท่านั้น การตัดพื้จึงถือได้ว่าเป็นงานหนัก ไม่นานนักเหงื่อก็ออกเต็มหน้า หนึ่งอิงอิงนั่งอยู่บนซากต้นไม้แห้งที่ล้มขวาง เขามือเท้าคางมองเขา สักพักก็เบื้อจิ้งกล่าวชักชวนเสียยอดอ่อน “อาลั่วๆ เจ้าไปเล่นเป็นเพื่อนข้าเถอะ!”

ลั่วปิงเหอกระท้งเหงื่อยังไม่สนใจจะเช็ด ก้มหน้าก้มตาตัดพื้ต่อไป กล่าวว่ “ไม่ได้ ศิษย์พี่สั่งไว้ ตัดพื้ของวันนี้เสร็จแล้วยังต้องไปตักน้ำตอ หากข้าตัดพื้เสร็จเร็ว จะได้มีเวลานั่งฝึกฉนวนินดหนอยก็ยดี”

หนึ่งอิงอิงทำปากยี่น “พวกศิษย์พี่แย่จริงๆ ชอบสั่งเจ้านั้นทำนี่ตลอดเลย ข้าว่าพวกเขาต้องจงใจแกล้งเจ้าแน่ๆ เฮอะ กลับไปข้าจะฟ้องชื่อคุณ รับรองว่าพวกเขาไม่กล้าทำเช่นนี้อีกแน่”

เส้นชิงชีวิตเดิมทีจะทำได้เป็นแค่คนที่บังเอิญเดินผ่านกองถ่ายเทพมารอหังการ เลยแวะยื่นชมคู่หวานวัยใสเข้าฉากกันเสียหน่อย แต่พอได้ยินคำพูดนี้เข้าก็หน้าซีดทันควัน

‘ไม่’นะไม่ ห้ามเลย ห้ามเอามาฟ้องฉันเด็ดขาด นี่ฉันจะทำยังไงดี OOC

ก็ไม่ได้ แล้วจะไปส่งสอนฝ่ายไหนดีล่ะ!

ลั้วบึงเหอน้อยที่แม่ต้องประสบกับความยากลำบากของโลกมนุษย์อย่างหนักนั้น กลับยังมีจิตใจสะอาดบริสุทธิ์ดุจดอกบัวขาว เขาส่ายหน้ากล่าวห้ามหญิงอิงอิง “ห้ามเด็ดขาดเลยนะ ข้าไม่ยอมให้ชื่อคุณต้องมาลำบากไปกับเรื่องหุมหิมพวกนี้ พวกศิษย์พี่เขาไม่ได้คิดร้ายอะไรเลย เพียงแต่เห็นข้ายังเด็ก เลยอยากให้ข้าได้มีโอกาสเรียนรู้จากประสบการณ์ให้มากหน่อย”

ช่วงเวลานั้นเองเส้นชิงชีวิตรู้สึกเหมือนได้เห็นรัศมีแผ่ประกายเรืองรองออกมาจากด้านหลังลั้วบึงเหอนับหมื่นเส้น จนถอยหลังไปสามก้าวอย่างอดไม่อยู่ ด้วยไม่อาจมองดูพระเอกที่จิตใจสูงส่ง มีการตระหนักรู้ลึกซึ้งระดับนี้ไหว

ท่ามกลางเสียงจ้อของหญิงอิงอิง ในที่สุดลั้วบึงเหอก็ตัดพินได้ปริมาณมากพอ เขาวางขวาน จากนั้นก็หาพื้นที่แห้งสะอาดแล้วนั่งลงหลับตาทำสมาธิ

เส้นชิงชีวิตแอบถอนใจยาวเหยียด

ความจริงแม้ในช่วงชีวิตที่แสนรันทดนี้ ดัชนีทองคำของพระเอกก็ได้เริ่มปรากฏเค้าบ้างแล้ว วิชาบำเพ็ญฌานเบื้องต้นที่หมิงฟานเอาให้เขานั้น เป็นของปลอม หากเป็นผู้อื่นฝึกตามนั้น เป็นได้แต่ลิดเปิดเปิงไปกันใหญ่แน่ แต่อาศัยว่าลั้วบึงเหอมิพรสวรรค์เลิศล้ำ ข้าส่ายเลือดที่แผ่เร้นอยู่ในกายครึ่งหนึ่งเป็นของเผ่ามาร จึงโชคดีหาหนทางให้ตัวเองได้โดยบังเอิญ... ไม่เป็นเหตุเป็นผลเลยจริงๆ

ระหว่างที่ถอนใจ พลันมีเสียงผีทำสับสนดังขึ้น

เส้นชิงชีวิตได้ยื่นเข้าภวังค์ทันทีว่าแยะแล้ว เดี่ยวต้องเกิดเรื่องไม่ดีแน่

หมิงฟานเดินนำศิษย์ชั้นต่ำสองสามคนมา ครั้นเห็นหญิงอิงอิงก็ปรีจะเข้ามาดูมือด้วยความดีใจ “ศิษย์น้องหญิง! เจอตัวเสียที ทำไมเจ้าถึงได้หนีมาถึงนี้โดยไม่บอกไม่กล่าวเล่า หลังเขากว้างใหญ่เช่นนี้ หากเจอสัตว์ร้ายเจอ

งูพิษเข้าจะทำเช่นไร มานี้ดีกว่า ศิษย์พี่มีของน่าสนใจจะให้เจ้าดู”

แน่นอนว่าหมิงฟานย่อมเห็นลั้วปิงเหอที่นั่งสมาธิอยู่อย่างเงียบเชียบ แต่ยังทำเหมือนอีกฝ่ายเป็นอากาศธาตุ ลั้วปิงเหอเสียอีกกลับมีมารยาท ลืมตาขึ้นกล่าวทักทายศิษย์พี่

หนึ่งอิงอิงหัวเราะคิก “ข้าไม่กลัวงูพิษหรือว่าสัตว์ร้ายหรอก อีกอย่าง มิใช่ยังมีอาลั้วอยู่เป็นเพื่อนข้าหรอกหรือ”

หมิงฟานปรายตามองลั้วปิงเหอ แค้นเสียงที่หนึ่ง

ในหัวหมิงฟานคิดอะไร เส้นซิงชิวเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง จะต้องเป็น เพราะได้ยินหนึ่งอิงอิงเรียกลั้วปิงเหออย่างสนิทสนม หมิงฟานเลยยังรู้สึก ขัดหูขัดตาศิษย์น้องผู้นำชังคนนี่ขึ้นไปอีก

หนึ่งอิงอิงถึงอย่างไรก็มีนิสัยแบบเด็กผู้หญิง มิรู้จักดูแววตา อ่าน บรรยายากต นางเอียงคอคอถาม “ศิษย์พี่มีของเล่นอะไรหรือ รีบเอาออกมาให้ ข้าดูเร็วเข้า”

หมิงฟานบั่นสีหน้ายิ้มแย้ม แกะป้ายหยกที่ห้อยอยู่ข้างเอวยื่นไปตรง หน้าเธอ “ศิษย์น้อง คนที่บ้านมาเยี่ยมข้าคราวนี้เอาข้าวของดี น่าสนใจมาให้ ไม่น้อย ข้าเห็นว่าชิ้นนี้สวยเป็นพิเศษ จึงขอมอบให้เจ้า!”

หนึ่งอิงอิงรับมาแล้วยกขึ้นส่องกับแสงอาทิตย์ที่สาดส่องทะลุไปไม่ อย่างพิจารณา หมิงฟานถามอย่างกระตือรือร้น “เป็นอย่างไร ชอบหรือไม่”

แอบดูถึงตรงนี้ ในที่สุดเส้นซิงชิวก็นึกเนื้อเรื่องตอนนี้ออก

แยแล้ว เขาไม่นำมาอยู่ที่นี้เลย อันตราย!

แต่จะโทษเขาที่จำไม่ได้ก็ไม่ถูกนัก หากลองให้ใครสักคนอ่านนิยาย ึ่งเง่าของนักเขียนนี้เง่าที่ใช้เวลาเขียนสี่ปีดูสิ ใครจะไปจำเนื้อหาช่วงแรกของ นิยายที่ในท้องเรื่องกินเวลายาวนานสองร้อยปีได้ เขาอ่านอยู่สี่สิบวันถึงจบ บทรัตนทศช่วงเข้าสำนักใหม่ๆ ที่มีเพื่อกดขี่พระเอกโดยเฉพาะก็ลืมหมดแล้ว!

หนึ่งอิงอิงดูไม่ออกเลยว่านี่เป็นของดีหรือไม่อย่างไร เธอมองอยู่คู่

หนึ่งแบบขอไปทีก่อนจะโยนคืนกลับไป หมิงฟานยิ้มค้าง หนึ่งอิงอิงย่นจมูกกล่าวตามที่ใจคิดว่า “อะไรกัน สีหน้าเกลียดจะตาย ยังสู้ของขึ้นนั้นของอาลัวไม่ได้เลย”

ครานี้ไม่เพียงหมิงฟานที่สีหน้าไม่สู้ดี กระทั่งลั่วปิงเหอที่สำนึกว่าตนเองไม่มีตัวตนอยู่ตรงนั้นยังสั่นเบาๆ ไปทั้งตัว รีบล้มต่าขึ้นทันที

หมิงฟานเค้นคำพูดล่อใจฟัน “...ศิษย์นี่องก็พกของเช่นนี้หรือ”

ลั่วปิงเหอหลังเลเล็กน้อย ยังไม่ทันตอบคำ หนึ่งอิงอิงก็ชิงกล่าวว่า “เขา ย่อมต้องมีอยู่แล้ว ห้อยติดคอตลอดเวลา ของรักของหวงของเขาเลยเสีย ขนาดข้าขอดูยังไม่ยอมให้ดูเลย”

ต่อให้ลั่วปิงเหอสงบเยือกเย็นแค่ไหน ครั่งนี้ยังหน้าเปลี่ยนสี มือกุมจี้หยกกรุ๊ปเจ้าแม่กวอนอิมที่ห้อยคออยู่ได้เสื่อผ้าแน่นโดยไม่รู้ตัว

ทั้งไอคิวอีคิวไปไหนหมดล่ะเนี่ย สาวน้อย! พระเอกเลยช่วยเลย

ยามหนึ่งอิงอิงกล่าววาจามีได้นี้ก็ถึงผลที่ตามมาแม้แต่น้อยว่าจะเป็นอย่างไร เธอก็แค่เห็นว่าลั่วปิงเหอห้อยจี้หยกกรุ๊ปเจ้าแม่กวอนอิมขึ้นนั้นติดตัวไว้ตลอดไม่ยอมให้ห่างกาย สิ่งของสำคัญของชายในดวงใจนั้น เด็กสาวมักอยากได้มาครอบครองเป็นพิเศษ เพราะหากได้มาก็เท่ากับว่าตนมี ‘ตำแหน่งพิเศษในใจ’ ของเขานั้นเอง พอลั่วปิงเหอไม่ยอมให้นางจึงไม่พอใจ ที่พูดขึ้นมาตอนนี้ ครั่งหนึ่งคือการรอดอ่อน อีกครั่งหนึ่งคือความเอาแต่ใจ

แน่นอนว่าเขาไม่ยอมยกให้อยู่แล้ว นั่นเป็นของที่หญิงซักผ้าผู้เป็นแม่บุญธรรมของลั่วปิงเหอใช้เงินที่เก็บรวบรวมมาค่อนข้างชีวิตอย่างยากลำบากซื้อเครื่องรางปลุกเสกมาให้บุตรชายเสียนะ เป็นความอบอุ่นเล็กๆ เพียงหนึ่งเดียวที่อยู่เป็นเพื่อนลั่วปิงเหอตลอดชีวิตอันมีดมน ต่อไปภายหน้าหลังจากเข้าสู่ด้านมืดแล้ว ในห้วงเวลาร้ายแรงก็ยังช่วยขึ้นดึงความเป็นมนุษย์ที่หลงเหลือเพียงเล็กน้อยกลับคืนมาได้บ้าง จะเอาให้ผู้อื่นส่งเดชได้อย่างไรกันเล่า!

หมิงฟานทั้งโกรธทั้งอิจฉา ก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว กล่าวเสียงเหี้ยม

เกรียม “ศิษย์น้องลั่วข้างวางทำดีแท้ ศิษย์น้องหนึ่งอิงอิงอยากดูหยกפק เจ้ากลับไม่ยอมให้ดู ขึ้นเป็นเช่นนี้ต่อไป วันหน้าหากเจอดังตงที่แข็งแกร่งเข้า คงมิใช่ว่ากระทั้งจะยื่นมือช่วยเหลือ ก็ยังไม่ยอมหรือกนะ!”

ไอ้หนุ่ม! ประโยคแรกกับประโยคหลังของนายมันเป็นเหตุเป็นผลกันตรงไหนนี่

หนึ่งอิงอิงไม่คิดว่าสถานการณ์จะกลับกลายเป็นเช่นนี้ก็กระที่บเท้าด้วยความร้อนใจ “เขาไม่อยากจะช่างเถอะ ศิษย์ที่ท่านห้ามรังแกเขานะ!”

ลั่วปังเหอในยามนี้จะมีปัญญาไปสู้หมีงฟานได้อย่างไร ยังไม่นับบรรดาศิษย์สุนักรับใช้ที่หมีงฟานพามาด้วยอีกหนึ่งโขงเข้ากลุ่มรุมเขาตามคำสั่ง เพียงไม่นานหยกซันนั้นก็เปลี่ยนมาอยู่ในมือหมีงฟาน พอฝ่ายนั้นยกขึ้นดูได้ครู่เดียวก็หัวเราะลั่น

หนึ่งอิงอิงถามอย่างแปลกใจ “ทะ...ท่านหัวเราะอะไร”

หมีงฟานโยนหยกซันขึ้นไปใส่มือหนึ่งอิงอิง กล่าวอย่างลำพองว่า “ข้าหลงนึกว่าเป็นของมีค่าหายากอะไร ถึงปกป้องหวงแหนเช่นนี้ ศิษย์น้องหญิงเจ้าเดาว่าเป็นอะไรเล่า ก็แค่หยอตะวันตก²⁰ (สินค้าปลอม) นะสิ ฮ่าฮ่าฮ่า...”

หนึ่งอิงอิงถามด้วยความงุนงง “หยอตะวันตกคืออะไรหรือ”

มือของลั่วปังเหอค่อยๆ กำแน่น ระบุว่าตามีน้ำเอ่อท้น เขากล่าวที่ละคำ “คืนให้ข้า”

นิ้วของเส้นชิงชิงงอเข้าแล้วคลายออกอยู่สองสามรอบโดยไม่รู้ตัว อันที่จริงเขาเองก็รู้ว่าจี้กวนอิมนั่นเป็นหยกปลอม ทั้งยังเป็นหนึ่งในประเด็นที่ลั่วปังเหอเจ็บแค้นที่สุดในชีวิต

ในเวลานั้นหญิงซึกฝ้าต้องใช้ชีวิตอย่างกระเปียดกระเสีย ทว่าด้วยฐูไม่เท่าทันเลยถูกหลอกให้ซื้อหยกปลอมมาในราคาสูง สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจเป็นที่สุด นับจากนั้นมาสุขภาพก็แย่แยลงเรื่อยๆ ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นความเจ็บปวดที่ลั่วปังเหอไม่อาจคลี่คลายได้ตลอดชีวิต มีเพียงประเด็น

²⁰ หยอตะวันตก เป็นคำสแลงของคำว่า สินค้าปลอม ภาษาจีนคือ 西贝货 ซึ่เป็ยฮั่ว มีที่มาจากกรแยกส่วนประกอบของอักษร 贾 ที่ข้างบนเป็น 西 ข้างล่างเป็น 贝 รวมกันคือ 贾 ซึ่งพ้องเสียงกับคำว่า 假 ที่แปลว่าปลอม

นี่เท่านั้นที่ลัวบึงเหอหมักอดกลั้นไม่อยู่

ในฐานะผู้สังเกตการณ์ เส้นชิงชิงขิวอยากเข้าไปอัดหมีงฟานสักตั้ง แล้วชิงหยกพกดึนให้ลัวบึงเหอเสียจริง หากเป็นเช่นนี้ ไม่แน่ว่าหมีงฟาน คงไม่หาทางไปล้วงเกินลัวบึงเหออย่างถึงที่สุด วันหน้าอาจยังสามารถรักษาชีวิตน้อยๆ ของเขาเอาไว้ได้อีกด้วย

ระบบ 『OOC』

เส้นชิงชิง “ขอบใจ หุบปากไปเลย”

หมีงฟานเอาหยกพกดึนเมื่อหนึ่งอิงอิงมาหมุนเล่น กล่าวด้วยท่าทางรังเกียจ “คืนให้เจ้าก็คืนให้เจ้าสิ ไม่รู้ว่าเป็นของกะหล่ำๆ ที่ซื้อจากแผงข้างทางที่โตมา เอามามอบให้ศิษย์น้องหญิงยังเกรงว่าจะทำให้มือของนางต้องมัวหมองด้วยซ้ำ” ปากกล่าวเช่นนั้น แต่กลับหาได้มีความตั้งใจจะคืนสักนิดไม่

ลัวบึงเหอสีหน้ากระด้าง ปล่อยหมัดคู่ออกไปทันที โจมตีศิษย์ของสามคนที่เข้ามาเย้ายุเขาไว้

ยามถูกยั่วโมโหคนเรามักถึบตอยเปะปะไรทิศทาง เพียงอาศัยเพลิงโทสะในใจตอยตีออกไปอืดลุด ตอนแรกยังพอขู่วิษย์ชั้นต่ำสองสามคนนั้นได้อยู่ แต่แล้วพวกเขาก็พบอย่างรวดเร็วว่าศิษย์นั้นจะจอกกว่ามากนัก มีดีแค่ท่าทางที่ทำให้ผู้คนตกใจกลัวเท่านั้น ข้าหมีงฟานยังคงยั้งการอยู่ด้านข้างอีก “ยังจะมัวเหม่อหาอะไร บังอาจลงมือกับศิษย์ที่อย่างนั้นหรือแบบนี้ต้องสั่งสอนเสียบ้าง จะได้รู้จักผู้ใหญ่ผู้น้อย” กำลังขวิญของเธอเหล่าศิษย์นั้นพลันกลับมาทันที จึงเข้าไปกลุ่มรุมลัวบึงเหอกันพลัน

หนึ่งอิงอิงตะลึงลานไปแล้ว ปริมาณความจุ่มองอันน่าสงสารของเธอไม่อาจสรุปได้ว่าเพราะอะไรสถานการณ์จึงพลิกผันเป็นเช่นนี้ไปได้ นางตะโกนลั่น “ศิษย์พี่ ท่านทำเช่นนี้ได้อย่างไร! รีบสั่งให้พวกเขาหยุดเดี๋ยวนี้ละ ไม่อย่างนั้น...ไม่อย่างนั้นข้าจะไม่สนใจท่านอีกต่อไป!”

หมีงฟานลนลาน “ศิษย์น้องหญิง อย่าโกรธสิ เดี่ยวข้าสั่งให้พวกเขา

หยุดตีเจ้าเด็กนี่ก็แล้วกัน...” พูดยังไม่ทันขาดคำ ผลอ่อนน้อยเดียวล้วยบึงเหอ ก็ดิ้นหลุดจากมือและเท้าที่กระหน่ำเข้ามา ก่อนพุ่งพรวดเข้าไปตอয়จมูกของ หมิงฟานทันที

“โอ๊ย” หมิงฟานร้องลั่น เลือดกำเดาสองสายไหลออกมาทางจมูกของหมิงฟานทันใด

หนิงอิงอิงเดิมที่น้ำตาคลอเจียนจะทะเล้ง แต่พอเห็นภาพนี้เข้าก็ หัวเราะพรีตออย่างกลั่นไม่อยู่

เส้นซิงซิวนึกในใจ น้องสาว นี่ตกลงเธอชอบล้วยบึงเหอ หรืออยากทำร้ายเขากันแน่

ความจริงหมิงฟานยังพอจะปล่อยล้วยบึงเหอไปได้ แต่เมื่อเสียท่าต่อหน้านางในดวงใจ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่อาจปล่อยผ่าน

ทั้งสองเข้าตะลุมบอนกันจนแยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร ล้วยบึงเหอถึงจะมีพรสวรรค์ล้ำเลิศแค่ไหน ถึงอย่างไรก็เป็นเด็ก ทั้งไม่เคยฝึกวิชาจากคัมภีร์ของจริง ส่วนใหญ่จึงเป็นฝ่ายถูกตอয়อยู่ข้างเดียว ทว่ายังกัดฟันไม่ส่งเสียงร้องลั้กแอะ เส้นซิงซิวคิดลงมือช่วยโดยสัญชาตญาณ แต่ระบบกลั้บกระหน่ำเสียงเตือนรัวๆ ชนิดเอาเป็นเอาตาย

『○○○ ชั้ันรุนแรง! ○○○ ชั้ันรุนแรง! ○○○ ชั้ันรุนแรง! เรื่องสำคัญต้องพูดสามรอบ! ‘เส้นซิงซิว’ ภายได้้สถานการณนี้้ควรยี่นยี่มเฉย นิ่งดูคยหรือไม่ก็้ร่วมวงด้วยอีกคน!』

ให้ยี่นเก็ทมองเด็กถูกทารุณก็้ไ้มนุ้ษยธรรมเกินไปแล้ว...แต่เส้นซิงซิวก็้ไม่อาจทะเล้งทะเล้งล่าเข้าไปแบกรับความเส็ย ขณะกำลังนึกร้อนใจ เขาก็้ถูกคิดวิธีแบบพบกันครั้งทางได้้

สำนักขางฉยงชานัน้มีวิชาคาถาเล็กๆ คาถาหนึ่งชื่อ ‘ปลิดใบไม้ปลิวบุปผา’ ดูเหมือนเป็นวิชาที่ไม่มีประโยชน์มากนัก เพียงแค่ดูสวยงามชวนมองเท่านั้น ในนิยายตั้งเดิมได้้บรรยายไว้ว่าล้วยบึงเหอได้้หัวใจสาวคนที่ N มาอย่าง

ง่ายตายด้วยการใช้วิชานี้แหละ ช่วงนี้เส้นชิงชีวหาตำรับตำราคัมภีร์ต่างๆ มาอ่านอย่างเต็มที่ซึ่งเคยเห็นคาถานี้มาก่อน

เขาปลิดใบไม้มาใบหนึ่ง แล้วถ่ายเทพลังทิพย์เข้าไป รอบแรกถ่ายเทพลังมากไปหน่อย เกินกว่าที่ใบไม้จะรับไหว จึงเหลือเป็นจุดในพริบตา รอบต่อมาถึงสำเร็จผล เขาคืบใบไม้ด้วยปลายนิ้วแล้วเปาเบาๆ พอคลายมือใบไม้นั้นก็พุ่งหาหมิงฟานทันทีราวกับมีดบิน

ครั้งได้ยินเสียงหมิงฟานร้องโหยหวน เส้นชิงชีวสะบัดมือ ปาดเหงื่อที่ผุดเป็นเม็ดๆ บนหน้าผาก

มิน่าเล่าถึงพูดกันว่าหากเป็นยอดฝีมือแค่ใช้ดอกไม้ใบหญ้าก็ทำร้ายคนได้ ครั้งนี้เขาคงไม่ถึงขั้นทำให้หมิงฟานตายหรอกนะ...

ลั่วปิงเหอโดนทั้งมือและเท้าไปหลายที่ จู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีหมิงฟานผละถอยออกไป พอลั่วปิงเหอเงยหน้าขึ้นก็พบว่าหน้าผากตนมีเลือดไหลย้อยลงมาเข้าตา ยิ่งไม่นึกเลยว่าพอหมิงฟานยื่นมือออกมา ที่มือของฝ่ามือนั้นก็มิดเลือดเประอยู่ด้วย

หมิงฟานไม่ยอมเชื่อ “เจ้ากล้าใช้มิดทำร้ายข้าหรือ”

หมิงอิงอิงเมื่อครู่เห็นพวกเขาตะลุมบอนกันอย่างดูเดือดจึงไม่กล้าเข้าใกล้ ยามนี้เลยรีบเข้าไปแทรกระหว่างทั้งสองฝ่าย “เปล่าเลยๆ เมื่อก็้อลั่วไม่ได้ใช้มิดเลยนะ ไม่ใช่เขาที่ทำร้ายท่านหรอก”

ลั่วปิงเหอก็ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขาเม้มปากแน่น ปาดเลือดบนหน้าผากตน ที่แผ่นหลังของหมิงฟานมีเลือดไหลซึมคล้ายตั้งถูกปลายกระบี่ที่รดหมิงฟานหันไปถามเหล่าลูกสมุน “เมื่อครู่พวกเจ้าเห็นชัดเจนหรือไม่ เขาก็ือมิดหรือไม่”

พวกศิษย์น้องมองหน้ากันเล็กล็ก บางคนส่ายหน้า บางคนพยักหน้าให้มั่วซั่วไปหมด

หมิงฟานเป็นคุณชายน้อยที่ถูกเลี้ยงดูอย่างตามอกตามใจมาตั้งแต่

เด็กไม่เคยได้รับบาดเจ็บจนเลือดตกยางออกมาก่อน พอเห็นมือตนเองเต็มไปด้วยเลือด ในใจก็เริ่มกระสับกระส่าย ที่น่าประหลาดคือ ไม่ว่าจะที่พื้นหรือบนร่างผอมบางของลั่วปิงเหอกลับมองไม่เห็นอาวุธเลย อย่างไรก็ตามไม่รู้ว่าจะอันตรายไปอย่างไรร่องรอยหรือกระดูกะมัง

เส้นซิงชิวกลั่นหายใจ ภาพตรงหน้าพลันกลายเป็นสีแดงฉ่ำ อักษรตัวใหญ่สีแดงสดของแถวหนึ่งผุดขึ้นเบื้องหน้า

『ละเมียดกฎ: OOC หักค่า B 10 แต้ม ค่า B ปัจจุบันคงเหลือ 90』

เส้นซิงชิวผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก ตอนแรกเขานึกว่าคงโดนหักสัก 50 หรือไม่กี่หักเกลี้ยงไม่เหลือ แต่หักเพียง 10 แต้มถือว่าดีกว่าที่เขาคิดไว้มาก หักไปวันนี้ภายหลังยังมีโอกาสเอากลับคืนมาใหม่ได้ แต่โล่งอกได้ไม่ทันไร หมีงฟานก็ซีไปที่ลั่วปิงเหอแล้วตวาดลั่น “จัดการมัน!”

เส้นซิงชิวแทบกระอักออกมาเป็นเลือด

บรรดาศิษย์น้องผู้เชื่อฟังโถมเข้าใส่ลั่วปิงเหอทันที เส้นซิงชิวดูโอบไม่ออกมากำหนึ่งโดยพลันตามสัญชาตญาณ แล้วซัดหัวออกไปทั้งหมดนั้นในคราเดียว

ทว่าพอซัดออกไปแล้วก็มานึกเสียใจภายหลัง

นี่ดูห้วงผลอะไรเนี่ย ลั่วปิงเหอยังงี้ก็เป็นพระเอกนะ ใช้ว่าเมื่อก่อนไม่เคยโดนรุมซ้อมชะที่ไหน มีหรือจะโดนซ้อมตายได้

ยังต้องให้นายเป็นห้วงทำเบื่อกะไร

เมื่อก็ยังไม่ยอมทำเนียนผ่านไปได้ แต่คราวนี้วิเศษละ ไม่ว่าใครก็สังเกตเห็นความไม่ชอบมาพากลนี้แล้ว

พวกศิษย์ที่แต่ละคนพอได้ແผลก็ไม่ว่าลั่วปิงเหอต่อ พวกกันไปออกรอบตัวหมีงฟานอย่างงงววย “ศิษย์พี่ เกิดอะไรขึ้น” “ศิษย์พี่ข้ารู้สึกเหมือนโดนมีดบาดเช่นกัน”

ใหญ่ถูกค้ายจนทั่ว

หนึ่งอิงอิงมองเขายืนเหม่อลอยไม่รู้รู้สึกตัว นึกหวั่นในใจ นางตั้งมือ
เขา “อาลัว หาไม่เจอก็แล้วไปเถอะ ขอโทษนะ ไว้ข้าจะชดเชยให้เจ้าทีหลัง
ก็แล้วกัน ดีหรือไม่”

ลั่วปิงเหอไม่สนใจนาง ชักมือกลับ ก้มหน้าเดินออกจากป่า หนึ่งอิงอิง
รีบตามไปทันที

เส้นชิงชิวนับถือตัวเอง เด็กสองคนนี้หาอยู่ตลอดทั้งบ่าย เขาก็ดูอยู่
ตลอดทั้งบ่ายเช่นกัน นอกจากว่างจัดไม่มีอะไรทำแล้ว ยังมีคำอธิบายอื่น
อีกไหมเนี่ย

รจนพวกเขาเดินไปไกล เส้นชิงชิวถึงออกมาจากที่พรางตัว เงยหน้า
ขึ้น เท้าสะกิดพื้นทีหนึ่งก็เหินไปเอาจี้หยกที่แขวนอยู่บนยอดไม้ลงมาอย่าง
ง่ายดาย ทีนี้เขาเข้าใจแล้วว่า ‘ตัวเบาเหมือนนางแอน’ มันเป็นอย่างไรร

ความจริงเส้นชิงชิวคิดเอาจี้หยกคืนให้ลั่วปิงเหออย่างลับๆ แต่เขาคำน
เคยกับลักษณะของระบบแล้ว นี่ต้องนับเป็นการละเมิดกฎอีกแน่ เขาไม่มีค่า
B เหลือพอให้ผลาญเล่นอีกต่อไป

คิดดูแล้ว เส้นชิงชิวเลยตกลงใจเก็บไว้กับตัวก่อน

บางทีวันหน้าจี้หยกอาจมีประโยชน์ใหญ่หลวงก็ได้ อย่างเช่นในช่วง
เวลาคับขันอาจนำมาเป็นเครื่องต่อรองแลกกับชีวิตของเขา...จะได้ไหมนะ
เส้นชิงชิวครุ่นคิดถึงความเป็นไปได้นี้อย่างจริงจัง

คราวนี้ตัวอักษรสามมิติสี่เหลี่ยมเชื่อมตัวใหญ่เบ้งแถวหนึ่งปรากฏขึ้นเบื้อง
หน้าสายตาเขาอย่างแจ่มชัด

『ยินดีด้วย! ได้รับไอเทมชิ้นสำคัญ จี้กวนอิมหยกปลอม×1
เปลี่ยนแปลงเนื้อเรื่อง ไอคิวของ ‘เส้นชิงชิว’ เพิ่มขึ้น เพิ่มค่า B 100 แต่มี ค่า
B ปัจจุบันเป็น 130 ขอให้พยายามต่อไป』

แต่มีที่เมื่อกี้เพิ่งโดนหัก ไม่เพียงได้คืนมา แต่ยังเพิ่มขึ้นด้วย

อีกทั้งกวนอิมหยกชิ้นนี้ อาศัยที่มันมีความสำคัญต่อลั่วปิงเหอ ถือเป็นไอเทมที่มีมูลค่าสูงมาก ใช้ช่วยชีวิตได้แน่

เป็นเรื่องน่ายินดีที่เห็นข้อความคาดหมายจริงๆ

เส้นชิงชิวสบายเนื้อสบายตัว ความหงุดหงิดอึดอัดที่ต้องนั่งหมอบอยู่ในมูมมี้ตลอดด่าพ่ายหายเป็นปลิดทิ้ง กระทั่งเสียงกวนประสาทของระบบที่ตายด้านเหมือนเว็บแปลภาษาุกุก็ยิ่งฟังสบายหู

ด้านนอกป่า ลั่วปิงเหอที่ออกจากหลังเขาแล้วค่อยๆ แมมือออก

ในมือเขามีใบไม้เขียวสดอยู่สองสามใบ ขอบใบคมกริบนั้นมีคราบเลือดติดอยู่

○ ○ ○ ○ ○ ○

นับจากเส้นชิงชิวฟื้นขึ้นมาจากการใช้สูงอันแสนประหลาดระหว่างที่ 'พักฟื้น' เยวี่ยชิ่งหยวนได้มาเยี่ยมเขาอยู่หลายครั้ง

ในฐานะเจ้าสำนักวิชาเซียนอันดับหนึ่งในแผ่นดิน หรือพูดอีกอย่างว่าเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยสำหรับผู้ฝึกวิชาเซียน ภาวะที่เขาต้องแบกรับไม่อาจพูดได้ว่าไม่หนัก กระนั้นก็ยังปลื้มเวลามาดูแลศิษย์ของผู้นี้ได้ ยามที่ยังรู้สึกแปลกที่เช่นนี้ เส้นชิงชิวประทับใจในตัวเขาจนแทบน้ำตาเส็ดเลยทีเดียว

ตัวออรจินอลนั้น แม้กับหัวหน้าและเพื่อนร่วมสำนักเหล่านี้ยังตลบหลังไม่นับญาติได้ บทจะฆ่าก็ฆ่าเลย เห็นชัดว่าเขาเป็นคนสารเลวเพียงใด

เยวี่ยชิ่งหยวนประคองถ้วยชากระเบื้องสีขาวเนื้อละเอียดที่ร้อนใต้น้ำมารับรอง แวดตาแฝงความห่วงใยอย่างจริงใจ “ศิษย์น้องพักฟื้นหลายวันแล้ว ร่างกายดีขึ้นบ้างหรือไม่”

เส้นชิงชิวโบกพัดตามจิวไปมา หลอมรวมไปกับบรรยากาศศิษย์พี่ศิษย์น้องร่วมสำนักรักใคร่กลมเกลียว “ชิงชิวไม่เป็นไรแล้ว ทำให้ศิษย์พี่ต้อง

เป็นห่วง ใช้ไม่ได้จริงๆ”

เยี่ยซิงหยวนกล่าวว่า “ลองนับดู ศิษย์นี่น่าจะใช้เวลาลงเขาแล้ว กระมัง ยังต้องการอะไรหรือไม่”

เสิ่นซิงชิวโบกพัดตามจี้วี้ค่าง “ลงเขา?”

เยี่ยซิงหยวนกล่าวอย่างจงน “ศิษย์นี่องปวยไปพักหนึ่งเลยลืมไปแล้ว กระมัง เจ้าเคยบอกข้าไว้ว่า เรื่องที่เกิดขึ้นในเมืองชวงหนูนั่นให้มอบเจ้าจัดการ จะได้ถือโอกาสให้บรรดาศิษย์ของเจ้าได้ไปสั่งสมประสบการณ์?”

ที่แท้เป็นเรื่องยุ่งที่ตัวออริจินอลรับปากเอาไว้ นั่นเอง แต่ตอนนี้ตัวเขายังไม่สามารถใช้พลังทิพย์และวิทยายุทธ์ได้อย่างคล่องตัวเลย จะมีปัญหาพาลูกศิษย์ลงเขาไปสั่งสมประสบการณ์ที่ไหนกัน ขณะคิดจะทำหน้าหนากลิ่นน้ำลายตัวเองบอกไปว่าความจริงแล้วเขายังไม่หายดี เสี่ยงตายด้านของระบบก็ตั้งขึ้น

『แถลงภารกิจขั้นต้น』

『สถานที่: เมืองชวงหู ชื่อภารกิจ พาศิษย์ไปสั่งสมประสบการณ์โปรดกดตกลง』

ขณะเดียวกันเบื้องหน้าปรากฏข้อมูลเบื้องต้นของภารกิจขึ้น โดยที่ข้างใต้มีปุ่มให้เลือกสองปุ่ม ทางซ้ายคือ ‘ตกลง’ ทางขวาคือ ‘ปฏิเสธ’

ที่แท้ก็คือควอสต์ขั้นต้น สายตาของเสิ่นซิงชิวจับที่คำว่า ‘ตกลง’ อยู่ชั่วขณะ ตัวเลือก ‘ตกลง’ พลันเปลี่ยนเป็นสีเขียว แล้วมีเสียง ‘ติ๊ง’

ระบบอธิบาย 『การตอบรับภารกิจสำเร็จเรียบร้อย โปรดศึกษาไฟล์ข้อมูลให้ละเอียดเพื่อเป็นการเตรียมพร้อม ขออวยพรให้ท่านประสบความสำเร็จ』

เสิ่นซิงชิวได้สติกลับคืนมา หันไปยิ้มให้เยี่ยซิงหยวน “ข้ายอมจำได้ อยู่แล้ว เพียงแต่หลายวันนี้ร่างกายพักผ่อนจนเกือบคร้าน แทบลืมเรื่องนี้ไป อีกสองสามวันข้าจะออกเดินทาง”

เยวี่ซิงหยวนพยักหน้ากล่าว “หากยังไม่สะดวกก็ไม่จำเป็นต้องฝืน การพาศิษย์ไปสั่งสมประสบการณ์ไม่ใช่เรื่องเร่งด่วน อันที่จริงเรื่องขจัดภทภัยให้ปวงประชา เจ้าไม่ต้องเป็นธุระด้วยตนเองก็ได้”

เส้นซิงชิวอมยิ้มตอบรับ แต่อดไม่ได้ที่จะมองเยวี่ซิงหยวนให้เต็มตาศิษย์พี่เจ้าสำนักบทบาทของท่านตอนนี้เหมือน NPC²¹ ที่มีหน้าที่มอบแควสต์ให้เลย

เรื่องราวน้อยใหญ่ของยอดเขาซิงจิ้งเฟิงล้วนมีหมิงฟานซึ่งเป็นคนสนิทดูแลจัดการ เส้นซิงชิวพบว่าเวลาที่เด็กคนนี้อยู่กับพระเอกก็ทำงานได้มีประสิทธิภาพและมีไอคิวสูงใช้ได้อยู่ วันต่อมาพวกเขาก็สามารถออกเดินทางได้แล้ว

ก่อนออกจากซิงจิ้งเฟิง เส้นซิงชิวสำรวจคุณภาพลักษณะของตัวเอง ชุดเขียว สายคาดเอว ห้อยกระบี่ไว้ที่เอวด้านซ้าย มือขวาก็ถือพัดดำมัจจุ หล่อเหลาดูดีมีการศึกษา ดูน่าไว้วางใจ สุภาพสง่างาม ยอดคนแห่งยุคชัดๆ!

สรุปสั้นๆ ไม่มีทาง OOC แน่แน่นอน เพอร์เฟกต์!

เมื่อลงบันไดหินที่ยาวแสนยาวนานร้อยชั้น ช่างประตูทางขึ้นเขามีร่มผ้าซึ่งเตรียมไว้สำหรับรอเส้นซิงชิวอยู่ และยังมีย่าอีกหลายตัวที่เตรียมไว้สำหรับศิษย์ผู้ติดตาม

เส้นซิงชิวกล่าวกับระบบว่า “ลือเล่รีเปล่า อย่างน้อยๆ ก็เป็นนิยายว่าด้วยโลกของผู้ฝึกวิทยพรตวิชาเซียน ตอนเดินทางทำไมไม่ท่องกระบี่เหินฟ้าล่ะ”

ระบบตอบอย่างเยอหยิ่งเย็นชา [“ต่อให้เป็นโลกเวทมนตร์ในแฮร์รี่ พอตเตอร์ ก็เชื่อว่าพวกพ่อมดจะเดินทางด้วยการขี่ไม้กวาดทุกคนนี่ มันจะเป็นจุดสนใจเกินไป”]

เส้นซิงชิวบ่นพึมพำ “คุณรู้ดีเหมือนกันนะเนี่ย เคยไปปฏิบัติภารกิจในแฮร์รี่ พอตเตอร์มาก่อนรี”

ระบบส่ง [“.....”] ลอยมาในอากาศตัวเบ้อเริ่ม

²¹ NPC คือ non-player character ตัวละครที่ไม่ได้ถูกควบคุมโดยผู้เล่นในเกม

นับแต่เริ่มดำเนินการส่งคนมาหลายปี คนที่ยังมีอารมณ์พยายามจะตีชีพุดจาเลอะเทอะไร้สาระกับระบบ คงมีเส้นชิงชิวนี้แหละเป็นคนแรก

เส้นชิงชิวมาคิตๆ ดูอีกที ก็ถูกของระบบมันนั่นแหละ ลงเขาคราวนี้เพื่อสั่งสมประสบการณ์ ศิษย์เหล่านี้อายุยังน้อยประสบการณ์ไม่มาก ยังไม่มีกระบี่ที่เหมาะสมกับตน ซึ่งตามธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันมาของสำนักขางฉยงชานนั้น เมื่อพลังฝึกปรือของศิษย์ในสำนักถึงระดับหนึ่ง ถึงจะสามารถไปยังยอดเขาวุ่นเจี้ยนเฟิง (หมื่นกระบี่) อันเป็นหนึ่งในสิบสองยอด เพื่อคัดเลือกกระบี่ที่เหมาะสมกับตนเองได้

บอกว่าคนเลือกกระบี่ ความจริงแล้วเป็นกระบี่ต่างหากที่เลือกคน หากว่าคนผู้หนึ่งไม่มีพรสวรรค์อะไรเลย แต่ดี้อันจะเอาสุดยอดกระบี่ที่รวมปราณทิพย์ของฟ้าดินไว้เข้มข้น ก็ไม่ต่างอะไรกับสาวงามที่จับคู่กับหนุ่มอัปลักษณ์ อย่างที่โบราณว่าเหมือนนุปลาปักบนมูลควายอะไรเทือกนั้น ลองคิดดูสิ กระบี่ก็คงไม่เต็มใจนักหรอก

ดัชนีทองคำของลั่วปิงเหอก็เริ่มเปิดใช้งานตอนที่เขาหากระบี่วิเศษมหัศจรรย์ 'ชินหม่ว' ของตนเองพบเช่นกัน

เส้นชิงชิวขึ้นรถม้า รถคันนี้ดูภายนอกไม่สวยงามอะไรนัก แต่ข้างในกลับกว้างขวางนั่งสบาย มีเตากำยานเล็กๆ จุดไว้ ส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ พอนั่งลงเรียบบร้อยเส้นชิงชิวก็รู้สึกเหมือนมีตรงไหนสักแห่งผิดปกติ เขาจึงเอาพัดเล็กม่านรถขึ้น ครั้นมองออกไปก็ตาค้างทันที

มิน่าเล่าถึงได้รู้สึกว่าร่างที่ผลุบๆ โผล่ๆ วุ่นวายอยู่แถวรถม้าช่างดูคุ้นตานั้น คนที่ถูกทุกคนเรียกใช้ให้ไปทางนั้นที่ทางนี้ที่ ให้ทำโน่นทำนี่ไม่หยุดก็คือท่านลั่วปิงเหอ พระเอกของเราเอง

ประจวบกับที่ลั่วปิงเหอเอาของขึ้นรถสุดท้ายขึ้นรถเสร็จพอดี ซึ่งก็คือกระดานหมากล้อมทำจากหยกขาวอันเป็นของที่เส้นชิงชิวนำติดตัวมาด้วย ทุกครั้งเวลาเดินทาง (เอาไปอย่างนั้นเอง ไม่เคยใช้) พอเงยหน้าขึ้น ก็เห็นเส้น

ใช้หัวแม่เท้าคิดก็รู้ว่าเป็นแผนชั่วของใคร

เป็นดังคาด ท่ามกลางเสียงกลั่นหัวเราะ เสียงกล่าวอย่างลำพองใจของหมิงฟานดังลอดดรกม้าเข้ามา “ม้าไม่พอจริงๆ ได้แต่ลำบากศิษย์น้องสักครั้งแล้ว จะว่าไปศิษย์น้องพื้นฐานยังอ่อนด้อย ถือเป็นโอกาสให้เจ้าได้ฝึกฝนร่างกายไปด้วยก็แล้วกัน”

ม้าไม่พอบ้านแกสิ! สำนักขางฉยงชานในฐานะที่เป็นสำนักผู้ฝึกวิชาเซียนอันยิ่งใหญ่ มีผลงานอันดับหนึ่งในช่วงหลายปีมานี้ เรียกได้ว่ารวยจนเหลือกินเหลือใช้ด้วยซ้ำ จะขาดม้าแค่ตัวเดียว เป็นไปไม่ได้

หมิงฟานผู้เลือกหนทางสายลิวลื้อ ขอบรรหาที่ตาย ชะงักไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวว่า “มีปัญหาคิดหรือ เจ้าทำหน้าที่แบบนั้นไปโย ไม่พอใจ?”

ลิวปิงเหอตบเสียงเรียบ ไม่แหยไม่โอหัง “มิกล้า”

จังหวะนี้เองเสียงหัวเราะสติไสราวกับระฆังเงินของสาวน้อยผู้หนึ่งก็ดังขึ้น หนึ่งอิงอิงออกโรง “ศิษย์พี่ พวกท่านกำลังคุยอะไรกัน”

เส้นซิงซิวกุมหน้าผาก สาวน้อย เธอมาได้ถูกเวลาจริงๆ

หนึ่งอิงอิงคือตัวกระตุ่นความบาดหมางระหว่างหมิงฟานกับลิวปิงเหอ ทุกครั้งที่เธอออกโรง ลิวปิงเหอเป็นได้เดือดร้อนเสียทุกครั้ง ส่วนหมิงฟานก็รักษาที่ได้ตลอดอีกเช่นกัน

เส้นซิงซิวลงทูนเล็กม่านรดตีหน้าขีมิ ทำท่าจะพูดแต่ไม่ได้พูด เห็นหนึ่งอิงอิงโบกไม้โบกมือตอกตีใจ “อาลิว ม้าไม่พอหรือ มาขี่ตัวเดียวกับข้าสิ”

ช่างเป็นมือวางอันดับหนึ่งที่ชักนำความเกลียดชังมาให้ลิวปิงเหอเสียจริง

พึงทราบว่ามีลือตเรื่องแนวพระเอกนำสงสาว ได้รับความเห็นใจจากสาวงามพรรคนี้ ถึงแม้จะเป็นแพทเทิร์นในการสร้างความฟินที่มีอยู่เกร่อในนิยายของเว็บจตเจียน แต่ก็ทำให้คนอีกจกจกนกดขี่ข่มเหงพระเอกได้ง่ายมาก ยามนี้หากลิวปิงเหอรับข้อเสนอของหนึ่งอิงอิง การเดินทางเที่ยวนี้ก็อย่าคิด

ฝันถึงความสุขสงบเลย

เส้นชิงชีวิตดูเหมือนจะไม่ไหว “อึ้งอิง เจ้าอย่าได้วุ่นวาย ชายหญิงไม่ขีดใกล้ทั้งการให้และการรับ ต่อให้สนิทสนมกับศิษย์นี่ของอย่างไรก็ต้องมีขอบเขต หมิงฟาน ไฉนมันวุ่นวายได้ ยังไม่ออกเดินทางอีก”

หมิงฟานดีใจใหญ่ นึกในใจว่า ชื่อจุนช่างใจเดียวกับข้าจริง ๆ รีบเร่งสั่งการให้ขบวนออกเดินทางทันใด หมิงอิงอิงทำปากย่น ไม่เอ่ยวาจาอีก

เรื่องวุ่นวายเล็กน้อยจึงสงบลงชั่วคราว เส้นชิงชีวิตถึงความคิดกลับคืนมา นั่งอ่านข้อมูลที่ว่าอยู่บนตั่งต่ออย่างเงียบเชียบ

เดินทางคราวนี้ไม่เพียงเป็นฉากการลงเขาคั้งแรกที่ควรค่าแก่การจดจำ ทั้งยังเกี่ยวพันถึงเคล็ดขั้นต้นว่าจะสามารถปลดล็อกฟังก์ชัน OOC ได้หรือไม่ เขาจึงต้องตั้งใจให้ดี

จากข้อมูลที่ได้รับมา สถานที่นั้นคือเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งที่อยู่ห่างจากสำนักขางฉงซานหลายสิบลี้ ไม่นานมานี้ในเมืองเกิดคดีร้ายแรงขึ้นหลายครั้ง มีผู้เสียชีวิตต่อเนื่องไปแล้วเก้าราย

ผู้ตายทุกรายมีจุดร่วมที่เหมือนกันอย่างหนึ่งคือ ผิวหนังถูกลอกอย่างพิถีพิถันออกจากร่างจนหมดตั้งแต่หัวจรดเท้า มีมือละเอียดประณีตราวกับบนร่างของผู้ตายไม่เคยมีผิวหนังปกคลุมมาก่อน เป็นการกระทำที่ถูกอาจด้วยเหตุนี้มือสังหารจึงถูกเรียกว่า ‘มารลอกหนัง’

ผู้ที่มารลอกหนังเลือกลงมือลวนเป็นสตรีอายุน้อย หน้าตาสะสวย ดังนั้นในเมืองขงหูใครที่มีลูกสาวสุดหวง ภรรยาสาวสุดที่รัก หรืออนุภรรยาคนงาม พอตกค่าเป็นต้องปิดประตูห้องหับมิดชิด แต่ถึงอย่างนั้นก็ยิ่งสกัดมารลอกหนังไว้ไม่ได้ยู่ดี

คนตายต่อเนื่องอย่างสยดสยองถึงเก้าคน ทางการกลับไม่มีหนทางรับมือเรื่องนี้ได้เลย ชาวบ้านในเมืองต่างพากันหวาดผวา แถมมีคนปล่อยข่าวลือว่าเป็นภูตผีปีศาจออกอาละวาด มิฉะนั้นจะไปมาโดยไร้ร่องรอยได้อย่างไร

คบตีสองสามตระกูลจึงรวมตัวกัน ตกลงใจเชิญยอดฝีมือผู้ฝึกวิชาเขียนจากสำนักขางฉงชานมาช่วยเหลือ

เส้นชิงชิวอ่านข้อมูลเหล่านี้จบไปหลายรอบแล้ว แต่ไม่ว่าจะอ่านเพิ่มอีกสักกี่จบ ก็ไม่เห็นอะไรที่จะมาเป็นตัวช่วยได้เลย

มารอดกหนึ่งเป็นตัวอะไรกันแน่ เขายังไม่เคยได้ยินมาก่อน เป็นพล็อตที่เพิ่มเข้ามาโดยเฉพาะหรือว่าเป็นพล็อตที่แอบซ่อนไว้ อันตรายรีเปลา พลังยุทธ์สูงใหม่ แล้วเกอ²²จะรับมือไหวหรือไม่เหมือนที่คุยกันไว้เลยนะ

ตอนที่เขาคำถามคำถามเหล่านี้ ระบบตอบว่า

『มีตรงไหนไม่เหมือน สถานะของคุณก่อนหน้านี้คือผู้อ่านนิยาย นิยายก็คือศิลปะสร้างสรรค์ชนิดหนึ่ง ศิลปะสร้างสรรค์ต้องมีการเลือกสรรกันบ้าง ส่วนไหนควรละไว้ก็ละ ตอนนี้นุ้คุณกลายเป็นส่วนหนึ่งของโลกนี้แล้ว จึงสมควรเผชิญกับเหตุการณ์ทั้งหมดทั้งปวงในเรื่องด้วยตนเอง เนื้อเรื่องในพล็อตเดิมที่ถูกละเอาไว้คุณก็ต้องดำเนินต่อไปให้จบสมบูรณ์』

เส้นชิงชิวไม่มีทางเลือก จึงได้แต่ฝึกวิชาอย่างขยันขันแข็งอยู่หลายวันเพื่อให้วิชาได้อย่างคล่องตัวแต่เนิ่นๆ มิเช่นนั้นแทนที่จะต้องตายได้ฝ่าเท้าพระเอก อาจจะถูกฆ่าตายด้วยมือของภูตผีปีศาจจากไหนก็ไม่รู้เสียก่อนที่งานจะสำเร็จ

ลั่วปิงเหอยังอยู่ข้างนอก เส้นชิงชิวไม่กล้าคลายการระวังป้องกัน คอยจับตาดูทุกความเคลื่อนไหวมาตลอดทาง ขณะเดียวกันก็รอข่าวของในรถม้าให้วิ่งไปหมด ในรถไม่ว่าอะไรก็มีพร้อมสรรพ ครั้นเส้นชิงชิวจัดชุดด้วยซาออกมาได้ห้าหกชุดก็ถึงกับพูดไม่ออกไปพักหนึ่ง ซี้หมูซี้หมาชาติที่แล้วเขาก็ถือว่าเป็นพวกเศษฐี่รุ่นสองคนหนึ่ง แต่ยังไม่เคยทำตัวพิถีพิถันเรื่องมากเช่นนี้เลย

เวลานี้เองเสียงหัวเราะครืนดังมาจากนอกรถม้า เขากวาดสายตามองออกไปข้างนอก

ลั่วปิงเหอถูกทิ้งอยู่ท้ายขบวนคนเดียว เดินบ้างวิ่งบ้าง บางคราก็มี

²² เกอในที่นี้คือเส้นชิงชิวเรียกตัวเองว่า พี่ชาย หรืออารมณ์ประมาณว่า เขี่ย

ม้าบัววนเปียนรอบตัวเขา จงใจทำฝุ่นฟุ้งใส่ ทำเอาเขาเลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปทั้งตัว

เส้นชิงชีวกำพัดด้ามจิวแน่นอย่างอดรอนทนไม่ไหว คันไม้คันทันมือยิบๆ

นี่เป็นแค่นิยายเรื่องหนึ่ง ตัวละครทุกตัวล้วนถูกสร้างขึ้นจากจินตนาการ ว่ากันตามเหตุผลแล้ว เส้นชิงชีวกเข้าใจความจริงข้อนี้เป็นอย่างดี ทว่า...ต้องมาเห็นตัวละครถูกกลั่นแกล้งต่อหน้าต่อตาจะแบบนั้น จะไม่ให้เขาไม่รู้สิรู้สึกละอะไรเขาก็รู้เหตุผลเกินไปแล้ว

หลังห้ามปรามหลายครั้งไม่เป็นผล ในที่สุดหนึ่งอิงอิงค่อยรู้ตัวว่าการเข้าไปช่วยยุ่งของเธอรังแต่จะได้ผลตรงกันข้าม จึงรีบกระตุนม้ามาเทียบรถม้า ร้องบอกอาจารย์ว่า “ซือจุน! ท่านดูพวกศิษย์พีลีเจ้าคะ”

เส้นชิงชีวกได้ความคิดอย่างหนึ่งขึ้น แต่ไม่แสดงอาการออกมา กล่าวด้วยเสียงราบเรียบไร้อารมณ์ว่า “พวกเขาทำอะไร”

น้ำเสียงของหนึ่งอิงอิงเจือความน้อยอกน้อยใจ กล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า “พวกเขารังแกคนเช่นนี้ ท่านก็ไม่ว่ากล่าวพวกเขา ขึ้นเป็นเช่นนี้ต่อไป ศิษย์ที่ท่านสอนจะกลายเป็นอะไรเล่า”

นี่ถือเป็นการฟ้องกันซึ่งๆ หน้า แต่หมิงฟานกับพวกเขาได้รู้สึกกดดันไม่ ความที่การกระทำเหล่านี้เส้นชิงชีวล้วนแอบเห็นชอบโดยดูษณีมืดลึกลับ พวกเขาเลยคิดว่ายิ่งรังแกแล้วบึงเหอหนักข้อขึ้นเท่าไร ซือจุนยิ่งชอบใจขึ้นเท่านั้น ไหนเลยจะยอมเก็บอาการ

หมิงฟานกระหึ่มใจเป็นที่สุด วันนั้นบาดแผลที่หลังเขาเป็นฝีมือของลั่วบึงเหอแน่นอน บังอาจเอาวิชามารที่เรียนจากไหนไม่รู้มาทำร้ายคน แต่วันนี้ซือจุนอยู่ที่นี้ด้วย มันต้องถูกกำราบเป็นแน่

เส้นชิงชีวกทำเสียง “อืม” จากนั้นกล่าวว่า “ลั่วบึงเหอ เจ้ามานี่”

ลั่วบึงเหอสีหน้าราบเรียบอย่างชินชา เขาตอบว่า “ขอรับ” แล้วเดินขึ้นหน้า

ตอนแรกทุกคนยังนึกยินดีในคราเคราะห์ของผู้อื่น เข้าใจว่าที่ชื่อจุนเรียก ลัว่ปิงเหอ ไปใกล้ ก็เพื่อจะดึงหุบบรมเป็นแน่ ที่ไหนได้ ครู่ต่อมาแทบหงายหลังขาชี้ฟ้าไปตามๆ กัน!

เส้นชิงชิวใช้พัดด้ามจิ๋วเล็กม่านรถขึ้น ทำหน้าเซิดใส่ลัว่ปิงเหออย่างยโสโอหัง แล้วบ้วยสายตาเข้ามาในรถม้า แม้ไม่พูดอะไร แต่ความหมายของการกระทำนั้นก็ชัดเจนจนไม่อาจขัดไปกว่านี้แล้ว

หนึ่งอิงอิงร้องอย่างดีใจ “อาลั้ว รีบขึ้นรถเร็ว ชื่อจุนให้เจ้าโดยสารรถคันเดียวกับท่าน”

ฟ้า! ฝ่า! กลาง! แดด! เปรี้ยง!

ถ้าไม่ทราบชื่อจุนได้มานานระดับจินตน์มาหลายปีแล้ว หมิงฟานกับพวกจะต้องเข้าใจว่าเส้นชิงชิวถูกผีสิงแน่!

ลัว่ปิงเหอเองก็ตกตะลึงไปเช่นกัน แต่เขาตั้งตัวได้เร็ว ไม่ลังเลให้มาก ความตอบไปว่า “ขอบพระคุณชื่อจุนขอรับ”

พอขึ้นรถม้าได้ก็นั่งตัวตรงแนวสงบเสงี่ยมอยู่ที่มุมรถ เมื่อนั่งลงเรียบร้อยก็พยายามเก็บมือทำให้มากที่สุด เหมือนกลัวว่าชุดผ้าชีร่วปูปะของตัวเองจะทำให้รถสปรก

ระบบ 『ขอเตือน...』

เส้นชิงชิวกล่าวว่า “ขอปฏิเสธการเตือน ผมไม่ได้ OOC เเลยนะ”

ระบบ 『‘เส้นชิงชิว’ ไม่มีทางกระทำการที่ช่วยลัว่ปิงเหอพ้นจากความลำบากเช่นนี้』

『คำตัดสิน: ระดับการ OOC = 100%』

เส้นชิงชิวกล่าวว่า “คุณไม่เคยศึกษาให้ดีเลยสินะว่าจิตใจของตัวละครนี้ซับซ้อนแค่ไหน หากเพียงเพื่อช่วยลัว่ปิงเหอให้พ้นจากความลำบากแน่นอนว่าย่อมเป็นไปได้ แต่ตอนนี้เป้าหมายของผมคือเพื่อไม่ให้หนึ่งอิงอิงผิดหวังในตัวชื่อจุน หนึ่งอิงอิงเป็นศิษย์ที่ผมเอ็นดูที่สุดคนนะ เธอขอรับรองผมทั้งที่

ผมจะทำให้เธอเสียแรงเปล่าได้อย่างไร”

ระบบ 『.....』

เส้นขิงชีว “การกระทำของผมจึงถือว่าสอดคล้องเป็นเหตุเป็นผลกับบท ‘เส้นขิงชีว’ อย่างสมบูรณ์ คำเตือนถือเป็นโมฆะ!”

หลังจากปฏิสัมพันธ์กับระบบในช่วงหลายวันมานี้ เขาค่อยๆ คล้าใจเคยเคล็ดลับบ้างแล้ว ระบบแม้มีกฎเกณฑ์ แต่ไม่ใช่กฎตายตัว ในเมื่อกฎเป็นสิ่งที่ตั้งได้ เช่นนั้นก็ยังมีช่องทางให้ต่อรอง

จริงดังคาด ตอนนี้ระบบคิดหาข้ออ้างมาหักแต่้มเขาไม่ได้ คึกยกแรกเส้นขิงชีวเป็นฝ่ายชนะ เขาสะใจจนผลอหิวเราะออกมา

คราแรกล้วยิ่งเหอเห็นเขานั่งหลับตาทำสมาธิเงียบๆ อยู่ในรถราวกับเข้ามาผ่านไปแล้ว จู่ๆ พลันได้ยินเสียงเขาหิวเราะออกมา จึงลอบชำเลืองมองอย่างอดใจไม่อยู่

พูดกันตามจริง หากบอกว่าล้วยิ่งเหอไม่ประหลาดใจก็เท่ากับโกหกถึงเขาจะเคารพเส้นขิงชีวอย่างยิ่งวด ทว่าชื่อจุนปฏิบัติต่อเขาเช่นไร มองเขาอย่างไร เขาย่อมกระจ่างแก่ใจ

ก่อนหน้านี้อล้วยิ่งเหอยังเข้าใจว่าที่ชื่อจุนเรียกเขาขึ้นรถ ต้องมีอะไรที่เลวร้ายมากกว่ารออยู่เป็นแน่ จึงเตรียมใจเอาไว้แล้ว ใครจะรู้ ว่าชื่อจุนหาได้สนใจเขาสักนิดไม่ กลับเอาแต่นั่งทำสมาธิเสียอย่างนั้น

ล้วยิ่งเหอคิดในใจ ดูเหมือนว่าตนจะไม่เคยมองเห็นขิงชีวอย่างใกล้ชิดและพิถีพิถันเท่าที่เห็นนี่มาก่อน

ในด้านรูปลักษณะหน้าตาของเส้นขิงชีวคงไม่ต้องพูดอะไรมาก อาจไม่ถึงขั้นเป็นชายรูปงามอันดับหนึ่ง แต่ก็ถือว่าหน้าตาดีชนิดที่ยิ่งดูยิ่งเจริญสายตา เสี้ยวหน้าด้านข้างราวกับถูกลำธารในหุบเขาเจียรระโนอออกมา หากมีได้ทำหน้าตาเย็นชา จะดูอ่อนโยนและสดใสยิ่งนัก

เส้นขิงชีวลืมตาขึ้น เห็นล้วยิ่งเหอกำลังจ้องมองตนอยู่ พระเอกใน

อนาคตผู้เป็นเจ้าของคำบรรยาย ‘สองตาดำขลับเป็นประกายดุจดารา ยิ้ม
น้อยๆ เห็นไรฟัน ท่าทางสุภาพอ่อนโยน’ เวลานี้พอมองเห็นเค้าขึ้นมาบ้างแล้ว
ลั้วปึงเหอถูกเขาจับได้ว่ากำลังจ้องมอง ขณะไม่รู้ว่าจะควรทำอย่างไรดี
เส้นชิงชิวก็ส่งยิ้มมาให้

เป็นการยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว ลั้วปึงเหอรวากับถูกยิ้มนี้ที่มแทงเข้าไป
ที่หนึ่ง รีบเบือนสายตาทันที กลับยิ่งกระอักกระอ่วนเข้าไปใหญ่ บอกไม่
ถูกว่ารู้สึกอย่างไรกันแน่

แต่เพียงไม่นานเส้นชิงชิวก็ยิ้มไม่ออก

ระบบประกาศ 『ละเมิดกฎ: OOC หักค่า B5 แต่มี ค่า B ปัจจุบัน
เป็น 165』

เส้นชิงชิว “แคื่อยิ้มก็ต้องหักแต้มด้วยวะ”

ระบบให้เหตุผลว่า 『OOC ก็คือ OOC』